

UOHSX00AKFEX

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S0297/2017/VZ-00113/2018/511/ŠNo

Brno: 3. ledna 2018

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), ve správním řízení zahájeném dne 21. 8. 2017 z moci úřední, jehož účastníkem je

- obviněný – město Mníšek pod Brdy, IČO 00242748, se sídlem Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 22. 8. 2017 společností Strelíčka & Partners, advokátní kancelář, s.r.o., IČO 29316 006, se sídlem Veselá 163/12, 602 00 Brno,

ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů a přestupku podle § 269 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů obviněným, tzn. zadavatelem – město Mníšek pod Brdy, IČO 00242748, se sídlem Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky „Výstavba školního pavilonu, ZŠ Mníšek pod Brdy“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 22. 6. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 23. 6. 2016 pod ev. č. 371788, ve znění oprav uveřejněných dne 4. 7. 2016, 11. 7. 2016, 19. 7. 2016, 26. 7. 2016, 1. 8. 2016, 5. 8. 2016, 29. 8. 2016, 7. 9. 2016 a 15. 9. 2016 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 28. 6. 2016 pod ev. č. 2016/S 122-2018736 ve znění oprav ze dne 8. 7. 2016, 14. 7. 2016, 23. 7. 2016, 29. 7. 2016, 6. 8. 2016, 10. 8. 2016, 1. 9. 2016, 10. 9. 2016 a 20. 9. 2016,

rozhodl takto:

I.

Obviněný – město Mníšek pod Brdy, IČO 00242748, se sídlem Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy – **se dopustil přestupku** podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů v návaznosti na § 6 odst. 1 citovaného zákona, když transparentně nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, když v bodě 2. 1. zadávací dokumentace na veřejnou zakázku „Výstavba školního pavilonu, ZŠ Mníšek pod Brdy“ zadávanou v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 22. 6. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 23. 6. 2016 pod ev. č. 371788, ve znění oprav uveřejněných dne 4. 7. 2016, 11. 7. 2016, 19. 7. 2016, 26. 7. 2016, 1. 8. 2016, 5. 8. 2016, 29. 8. 2016, 7. 9. 2016 a 15. 9. 2016 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 28. 6. 2016 pod ev. č. 2016/S 122-2018736 ve znění oprav ze dne 8. 7. 2016, 14. 7. 2016, 23. 7. 2016, 29. 7. 2016, 6. 8. 2016, 10. 8. 2016, 1. 9. 2016, 10. 9. 2016 a 20. 9. 2016 stanovil, že „V rámci realizace předmětu veřejné zakázky musí být dodrženy podmínky stanovené Stavebním povolením...“, dále v čl. 1. 3. 1. návrhu smlouvy, který tvoří přílohu č. 2 zadávací dokumentace, uvedl, že rozsah předmětu smlouvy je vymezen projektovou dokumentací, jejíž součástí je „...Stavební povolení...“, v čl. 1.2.1.17 návrhu smlouvy uvedl, že mimo vlastního provedení stavebních prací je součástí díla zejména, nikoliv však výlučně, „zajištění a splnění podmínek vyplývajících ... ze stavebního povolení...“ a v čl. 8.5.1. návrhu smlouvy uvedl, že se zhotovitel „zavazuje dodržet při provádění Díla veškeré podmínky vyplývající z ... stavebního povolení“, avšak stavební povolení obviněný uchazečům o veřejnou zakázku neposkytl, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 2. 1. 2017 smlouvu na veřejnou zakázku.

II.

Obviněný – město Mníšek pod Brdy, IČO 00242748, se sídlem Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy – **se dopustil přestupku** podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů tím, že nesplnil povinnost stanovenou v § 258 odst. 1 citovaného zákona, když do 10 dnů ode dne doručení Výzvy Úřadu ze dne 27. 6. 2017, tj. do 10. 7. 2017, neodeslal Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení na veřejnou zakázku „Výstavba školního pavilonu, ZŠ Mníšek pod Brdy“ zadávanou v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 22. 6. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 23. 6. 2016 pod ev. č. 371788, ve znění oprav uveřejněných dne 4. 7. 2016, 11. 7. 2016, 19. 7. 2016, 26. 7. 2016, 1. 8. 2016, 5. 8. 2016, 29. 8. 2016, 7. 9. 2016 a 15. 9. 2016 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 28. 6. 2016 pod ev. č. 2016/S 122-2018736 ve znění oprav ze dne 8. 7. 2016, 14. 7. 2016, 23. 7. 2016, 29. 7. 2016, 6. 8. 2016, 10. 8. 2016, 1. 9. 2016, 10. 9. 2016 a 20. 9. 2016, ale učinil tak až dne 20. 7. 2017.

III.

Obviněný – město Mníšek pod Brdy, IČO 00242748, se sídlem Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy – **se dopustil přestupku** podle § 269 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů tím, že na svém profilu zadavatele neuveřejnil celé znění smlouvy na veřejnou zakázku „Výstavba školního pavilonu, ZŠ Mníšek pod Brdy“ zadávanou v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 22. 6. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 23. 6. 2016 pod ev. č. 371788, ve znění oprav uveřejněných dne 4. 7. 2016, 11. 7. 2016, 19. 7. 2016, 26. 7. 2016, 1. 8. 2016, 5. 8. 2016, 29. 8. 2016, 7. 9. 2016 a 15. 9.

2016 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 28. 6. 2016 pod ev. č. 2016/S 122-2018736 ve znění oprav ze dne 8. 7. 2016, 14. 7. 2016, 23. 7. 2016, 29. 7. 2016, 6. 8. 2016, 10. 8. 2016, 1. 9. 2016, 10. 9. 2016 a 20. 9. 2016, kterou uzavřel dne 2. 1. 2017 s vybraným uchazečem PKS stavby a.s., IČO 46980059, se sídlem Brněnská 126/38, 591 01 Žďár nad Sázavou, jelikož ve lhůtě dle § 219 odst. 1 citovaného zákona, tj. do 17. 1. 2017, neuveřejnil přílohy uvedené v bodech 21.5.2., 21.5.3., 21.5.4. a 21.5.5. článku 21.5. uzavřené smlouvy.

IV.

Správní řízení **se** v části týkající se možného spáchání přestupku podle § 269 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů obviněným - město Mníšek pod Brdy, IČO 00242748, se sídlem Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy - tím, že na svém profilu zadavatele neuveřejnil celé znění smlouvy na veřejnou zakázku „Výstavba školního pavilonu, ZŠ Mníšek pod Brdy“ zadávanou v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 22. 6. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 23. 6. 2016 pod ev. č. 371788, ve znění oprav uveřejněných dne 4. 7. 2016, 11. 7. 2016, 19. 7. 2016, 26. 7. 2016, 1. 8. 2016, 5. 8. 2016, 29. 8. 2016, 7. 9. 2016 a 15. 9. 2016 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 28. 6. 2016 pod ev. č. 2016/S 122-2018736 ve znění oprav ze dne 8. 7. 2016, 14. 7. 2016, 23. 7. 2016, 29. 7. 2016, 6. 8. 2016, 10. 8. 2016, 1. 9. 2016, 10. 9. 2016 a 20. 9. 2016, kterou uzavřel dne 2. 1. 2017 s vybraným uchazečem PKS stavby a.s., IČO 46980059, se sídlem Brněnská 126/38, 591 01 Žďár nad Sázavou, jelikož ve lhůtě dle § 219 odst. 1 citovaného zákona, tj. do 17. 1. 2017, neuveřejnil přílohu uvedenou v bodě 21.5.1. článku 21.5. uzavřené smlouvy, podle § 257 písm. f) **zastavuje**, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 268 nebo § 269 citovaného zákona.

V.

Za spáchání přestupků uvedených ve výroku I. až III. tohoto rozhodnutí **se** podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, obviněnému – město Mníšek pod Brdy, IČO 00242748, se sídlem Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy – **ukládá**

pokuta ve výši 150 000,- Kč (sto padesát tisíc korun českých).

Pokuta je splatná **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

VI.

Podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, **se** obviněnému – město Mníšek pod Brdy, IČO 00242748, se sídlem Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy – **ukládá:**

uhradit **náklady řízení ve výši 1 000 Kč** (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou splatné **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Obviněný – město Mníšek pod Brdy, IČO 00242748, se sídlem Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy (dále jen „obviněný“) – zahájil otevřené řízení na veřejnou zakázku s názvem „Výstavba školního pavilonu, ZŠ Mníšek pod Brdy“ odesláním oznámení o zakázce do Věstníku veřejných zakázek dne 22. 6. 2016, které bylo uveřejněno dne 23. 6. 2016 pod ev. č. 371788, ve znění oprav uveřejněných dne 4. 7. 2016, 11. 7. 2016, 19. 7. 2016, 26. 7. 2016, 1. 8. 2016, 5. 8. 2016, 29. 8. 2016, 7. 9. 2016 a 15. 9. 2016 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 28. 6. 2016 pod ev. č. 2016/S 122-2018736 ve znění oprav ze dne 8. 7. 2016, 14. 7. 2016, 23. 7. 2016, 29. 7. 2016, 6. 8. 2016, 10. 8. 2016, 1. 9. 2016, 10. 9. 2016 a 20. 9. 2016 (dále jen „veřejná zakázka“).
2. Předmětem veřejné zakázky bylo dle bodu II. 1.5. formuláře oznámení o zakázce „...zhotovení novostavby školního pavilonu ke stávající ZŠ Komenského s nezbytným příslušenstvím (zjm. napojení na technickou a dopravní infrastrukturu) v Mníšku pod Brdy.“.
3. Dle bodu 10. 1. zadávací dokumentace k veřejné zakázce byla základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky ve smyslu § 78 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) nejnižší nabídková cena bez DPH.
4. Z Oznámení o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 22. 11. 2016 vyplývá, že zadavatel rozhodl o výběru nabídky uchazeče PKS stavby a.s., IČO 46980059, se sídlem Brněnská 126/38, 591 01 Žďár nad Sázavou (dále jen „vybraný uchazeč“) s nabídkovou cenou 56 141 514, 71 Kč bez DPH.
5. Dne 2. 1. 2017 zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu o dílo na plnění veřejné zakázky (dále jen „smlouva“). Cena za plnění veřejné zakázky činí dle čl. 3.1.1. smlouvy částku 56 141 514, 71 Kč bez DPH, tj. 67 931 232,80 Kč s DPH.

II. POSTUP ÚŘADU PŘED ZAHÁJENÍM SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

6. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) získal pochybnosti o tom, zda obviněný postupoval v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky v souladu s příslušnými právními předpisy, konkrétně zda se nedopustil spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“) a přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ. Z toho důvodu Úřad zahájil správní řízení z moci úřední vedené pod sp. zn. S0297/2017/VZ.

III. PRŮBĚH SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

7. Účastníkem správního řízení je podle § 256 ZZVZ obviněný, tzn. zadavatel.
8. Zahájení správního řízení ve věci možného spáchání přestupků oznámil Úřad obviněnému písemně ze dne 18. 8. 2017 č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-22088/2017/511/KLi, ve kterém seznámil obviněného se zjištěnými skutečnostmi, které budou podkladem pro rozhodnutí.

9. Správní řízení bylo zahájeno dne 21. 8. 2017, tj. dnem, kdy bylo oznámení o zahájení správního řízení doručeno obviněnému.
10. Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-24036/2017/511/KLi ze dne 23. 8. 2017 obviněnému stanovil lhůtu, ve které byl oprávněn navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko.
11. Zástupci obviněného bylo dne 28. 8. 2017 umožněno nahlížení do správního spisu vedeného pod sp. zn. S0297/2017/VZ.
12. Dne 30. 8. 2017 obviněný Úřadu doručil své vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení.

Vyjádření obviněného ze dne 30. 8. 2017

13. Úvodem svého vyjádření obviněný uvedl, že ve všech krocích v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku postupoval v souladu se zákonem, rozhodovací praxí Úřadu a správních soudů. Úvodem obviněný také uvedl, že se neztotožňuje se závěry a pochybnostmi Úřadu, přičemž k jednotlivým závěrům Úřadu uvedl následující.
14. Obviněný nejprve zrekapituloval průběh zadávacího řízení na veřejnou zakázku a dále uvedl, že v tomto zadávacím řízení nebyly podány námitky proti jakémukoliv jeho úkonu či postupu. Obviněný také uvedl, že ve všech fázích zadávacího řízení na veřejnou zakázku postupoval při zachování zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, přičemž jakákoliv podezření Úřadu, týkající se nezachování zákonného rámce v jeho postupu nemohou obstát.
15. K Úřadem uvedenému přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona obviněný nejprve uvedl, že závěr Úřadu o spáchání uvedeného přestupku nemůže obstát, jelikož dle obviněného byl rozsah plnění předmětu veřejné zakázky jednoznačně specifikován v projektové dokumentaci a dalších částech zadávací dokumentace, která byla poskytnuta všem dodavatelům. Obviněný dále odkázal na ustanovení § 44 odst. 1 a odstavce 3 písm. b) zákona a také na ustanovení § 45 odst. 2 zákona.
16. Dále obviněný odkázal na část 2. 1. zadávací dokumentace, ve které uvedl, že „*podrobnou definici předmětu Veřejné zakázky stanovuje Projektová dokumentace vypracovaná projekční společností SANTIS a.s., Brněnská 126/38, 591 36 Žďár nad Sázavou, jejíž součástí jsou soupisy stavebních prací, dodávek a služeb s výkazy výměr a technické podmínky...*“.
17. Dále obviněný odkázal na formulář odůvodnění veřejné zakázky uveřejněný na profilu zadavatele, ve kterém měl výslovně uvést, že technické podmínky veřejné zakázky uvedl formou technických specifikací stanovených v projektové dokumentaci. Obviněný dále uvedl, že pro účely zpracování nabídky v zadávacím řízení a zejména pak nabídkové ceny má zásadní význam projektová dokumentace a zadavatelem předložené soupisy stavebních prací, dodávek a služeb s výkazy výměr, které jsou součástí zadávací dokumentace.
18. Dle obviněného tak byl předmět veřejné zakázky zcela přesně specifikován v projektové dokumentaci a to v podobě, která byla shodně poskytnuta všem dodavatelům.
19. Dle obviněného odkaz na stavební povolení pak pro účely zpracování nabídek jednotlivých dodavatelů nemohl mít žádný význam, jelikož předmět plnění veřejné zakázky není závislý na obsahu stavebního povolení, coby „veřejnoprávního titulu“ umožňujícího provádění

stavebních prací. Dle obviněného se obsah stavebního povolení nemůže odchylovat od specifikace předmětu veřejné zakázky uvedené v projektové dokumentaci.

20. Obviněný dále uvedl, že dodavatelům poskytl kompletní stanoviska všech dotčených správních orgánů, která jsou relevantní pro realizaci veřejné zakázky. Dle obviněného stavební povolení nemohlo obsahovat další specifické podmínky, které by dopředu nebyly známy, neboť takové podmínky mohou vyplynout pouze z požadavků dotčených orgánů, nikoli z požadavků ostatních účastníků řízení. Dle obviněného dále *„ostatní účastníci řízení nemohou požadovat jakékoliv změny dokumentace nad rámec obecně závazných právních předpisů (kterou dokumentace splňovala a splňuje), a ani nad rámec stanovisek dotčených správních orgánů.“*, přičemž tato skutečnost byla dodavatelům sdělena prostřednictvím dodatečných informací. Dle obviněného tak uchazeči měli kompletní a zcela úplné informace o předmětu veřejné zakázky, což obviněný současně deklaroval i v dodatečné informaci č. 12 ze dne 26. 8. 2016.
21. Obviněný Úřadu sdělil, že odkazy na stavební povolení v některých částech zadávací dokumentace k veřejné zakázce vyplývají *„z potřeby smluvního zakotvení požadavku zadavatele na zachování ochrany veřejných zájmů, vyplývajících z obecně závazných právních předpisů v rámci realizace Veřejné zakázky“*. Dle obviněného stavební povolení jako listina veřejnoprávní povahy z povahy věci nedefinuje povahu a rozsah plnění předmětu veřejné zakázky způsobem, který by dodavatelé museli jakkoliv zohledňovat ve své nabídce, či který by ovlivnil další parametry jejich nabídky.
22. Obviněný dále uvedl, že požadavek na respektování stavebního povolení, jehož obsah obviněný dle svého vyjádření nemůže jakkoliv ovlivnit, má zcela shodnou povahu jako obecně formulovaný požadavek na dodržování veškerých podmínek vyplývajících z právních předpisů či respektování jiných veřejnoprávních rozhodnutí správních orgánů, jejichž vydání obviněný (jako zadavatel) ani jiná osoba nemůže objektivně předvídat, jakkoliv tyto mohou mít rovněž význam pro realizaci předmětu veřejné zakázky. Dále obviněný uvedl, že: *„Z povahy věci je rovněž zřejmé, že tyto podklady Zadavatel nezahrnuje do okruhu zadávacích podmínek, když toto mu ani právní úprava zadávání veřejných zakázek dle ZVZ ani ZZVZ neukládá.“*
23. Obviněný v této souvislosti dále odkázal na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0174/2010/VZ-9961/2011/510/IFa/MG ze dne 7. 10. 2011, v němž je dle jeho názoru zdůrazňováno, že rozhodující pro určení dostatečné určitosti vymezení zadávacích podmínek je obecně vnímaná schopnost dodavatele zpracovat nabídku. Obviněný z rozhodnutí cituje: *„Dostatečná určitost je dána tehdy, jestliže po prostudování oznámení o zakázce, resp. zadávací dokumentace, si jakýkoliv potenciální dodavatel dokáže udělat jasnou představu o tom, jakým způsobem má nabídku zpracovat, chce-li uspět při hodnocení nabídek zadavatelem.“* Obviněný dále odkázal na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0720/2012/VZ-6764/2013/511/MKl ze dne 15. 4. 2013, z něhož dle jeho názoru vyplývá, že způsob stanovení zadávacích podmínek veřejné zakázky legitimně vychází z požadavku na dostatečnou míru odbornosti potenciálních dodavatelů, kteří musí být schopni reagovat na požadavky zadavatele, a z něhož obviněný dále cituje: *„Cílem zákona bezpochyby je, aby zadavatel postupoval v zadávacích řízeních tak, aby maximalizoval okruh potenciálních dodavatelů, určitě však smyslem a cílem zákona nebylo, aby se veřejné soutěže mohli zúčastnit paušálně i takoví dodavatelé, kteří by poptávané plnění nebyli schopni dodat, ale*

pouze dodávají podobný předmět plnění. Od toho má zadavatel k dispozici institut zadávacích podmínek, kterými si může nastavit potřebné (avšak nediskriminační a objektivní) parametry, aby získal takové plnění, které bezpodmínečně a odůvodněně požaduje. Úřad dále v této souvislosti konstatuje, že navrhovatel (a všichni potenciální dodavatelé obecně) je oprávněn upřesnit či zpochybnit stanovení technických podmínek prostřednictvím dotazů, případně podáním námitek.“.

24. V této souvislosti obviněný dále uvedl, že ve lhůtě pro podání nabídek v zadávacím řízení a veřejnou zakázku obdržel celkem 9 „vzájemně porovnatelných“ nabídek a současně v zákonné lhůtě nebyly proti zadávacím podmínkám, tj. ani proti způsobu vymezení předmětu veřejné zakázky, uplatněny námitky. Na základě těchto skutečností je dle obviněného zřejmé, že zadávací podmínky byly vymezeny v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky.
25. V této souvislosti obviněný dále odkázal na „zadavatelskou praxi“ jiného zadavatele, která dle jeho názoru potvrzuje jeho závěr, že při zadávání veřejné zakázky postupoval zcela správně. Dle obviněného přílohou zadávací dokumentace veřejné zakázky zadávané zmíněným zadavatelem, ani následně uzavřené smlouvy o dílo není stavební povolení ani „závazná stanoviska, stanoviska, rozhodnutí a vyjádření dotčených orgánů“ či jiné dokumenty, které mají být dodavatelem dodrženy při realizaci díla, což by optikou výkladu Úřadu při zahájení předmětného správního řízení vůči obviněnému znamenalo, že způsob vymezení předmětu veřejné zakázky rovněž neodpovídá požadavku na dostatečnou podrobnost nezbytnou pro zpracování nabídky.
26. Dle obviněného není jasné, z jakého důvodu by jeho způsob specifikace předmětu veřejné zakázky měl negativně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, jak je dovozováno Úřadem, a nejsou dle jeho názoru také zřejmé důvody, proč by takto zvolený způsob vymezení předmětu veřejné zakázky mohl mít vliv na pořadí uchazečů. Závěrem k této části obviněný uvedl, že zadávací podmínky v části specifikující předmět veřejné zakázky v plné míře odpovídají požadavkům na dostatečnou určitost a podrobnost ve smyslu § 44 odst. 1 zákona v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona.
27. K možnému spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ obviněný uvedl, že na výzvu Úřadu k zaslání dokumentace o veřejné zakázce reagoval, a to svou písemnou žádostí o prodloužení termínu pro odeslání předmětné dokumentace o zadávacím řízení, přičemž na základě této své reakce se obviněný domnívá, že avizoval svoji připravenost Úřadu předložit veškeré potřebné dokumenty a poskytnout mu nezbytnou součinnost, což ostatně učinil, když dokumentaci o zadávacím řízení spolu se svým vyjádřením Úřadu předložil. Obviněný dále uvedl, že svou žádost o prodloužení termínu uplatnil z toho důvodu, že okamžik načasování výzvy, a tedy i počátek běhu desetidenní lhůty, mu umožňoval reagovat fakticky v pouhých pěti pracovních dnech, a to navíc v ročním období, kdy dochází k čerpání řádných dovolených. Současně obviněný Úřadu avizoval, že jelikož byl v zadávacím řízení na veřejnou zakázku zastoupen administrátorem, neměl kompletní dokumentaci o zadávacím řízení ve vlastní dispozici, jelikož tato se nacházela právě u administrátora.
28. Obviněný dále uvedl, že dne 3. 7. 2017 telefonicky kontaktoval zaměstnance Úřadu – úřední osobu, jemuž měl vysvětlit okolnosti dané situace a nereálnost dodržení desetidenní lhůty, a to právě z důvodu dopadu lhůty do období státních svátků a z důvodu, že se předmětná

dokumentace o zadávacím řízení měla nacházet u administrátora. K tomuto mělo být obviněnému dle jeho vyjádření sděleno, že s prodloužením desetidenní lhůty „*nebude žádný problém*“. Obviněný dále uvedl, že se tak řídil tímto sdělením a podle svých reálných možností vyhověl žádosti Úřadu předložením kompletní dokumentace o zadávacím řízení a svého podrobného vyjádření.

29. Obviněný k této části zrekapituloval, že: „*Nelze proto Zadavateli klást k tíži, že z ryze formálního hlediska nepředložil Úřadu dokumentaci o Veřejné zakázce do 10. 7. 2017, když (i) Úřad k předchozí žádosti Zadavatele prodloužil 10denní lhůtu, (ii) úřední osoba jednající za Úřad Zadavateli telefonicky potvrdila, že doložení dokumentace po uvedeném datu je možné, a (iii) načasování žádosti Úřadu o předložení dokumentace zjevně neumožňovalo Zadavateli reagovat jinak, než jak Zadavatel reagoval.*“. Obviněný dále uvedl, že nemohl mít jakékoliv indicie o tom, že je jeho postup předmětem šetření Úřadu, a tudíž nemohl ovlivnit či předvídat okamžik běhu lhůty pro poskytnutí součinnosti Úřadu. Vzhledem k situaci, že zadávací řízení již bylo ukončeno a dokumentace o zadávacím řízení archivována, nelze mu dle obviněného klást k tíži způsob, jakým na žádost Úřadu reagoval.
30. V této části obviněný dále uvedl, že v jeho postupu nelze spatřovat jakoukoliv míru společenské škodlivosti. Dle obviněného nemůže obstát „*jakékoliv ryze formalistické dovozování naplnění znaků přestupku dle § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ*“, a to pro absenci materiálního znaku přestupku. Dle obviněného Úřad při svých závěrech nezohledňuje veškeré relevantní okolnosti případu.
31. Obviněný dále odkázal na dříve vyslovené závěry Úřadu týkající se posouzení znaků jednotlivých přestupků (dříve deliktů) ze kterých dle obviněného vyplývá, že „*...pro všechny přestupky se nutně uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků přestupků, ale také to, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu.*“ Obviněný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2008 sp. zn. 7 Afs 27/2008, jehož závěry jsou dle obviněného zdůrazňovány i v rozhodnutí Úřadu č. j. S0328/2015/VZ-42138/2015/552/DBo ze dne 4. 12. 2015, z něhož obviněný cituje: „*Úřad obecně uvádí, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Mezi znaky skutkové podstaty správního deliktu patří i společenská škodlivost činu, která představuje materiální znak správního deliktu, přičemž ke spáchání deliktu může dojít pouze za současného splnění dvou podmínek, a to podmínky formální a podmínky materiální: čin musí vykazovat znaky uvedené v zákoně a zároveň musí být v určitém minimálním stupni nebezpečný, škodlivý pro společnost... (viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. Praha: C. H. Beck, 2013. s. 197). Úřad dále uvádí, že u správních deliktů vzhledem k absenci výslovné právní úpravy není materiální znak správního deliktu vyjádřen, nicméně jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, představují správní delikty, ve srovnání s trestnými činy, jinou formu protiprávního společensky nebezpečného jednání a pro jejich trestnost mají platit podobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. Upravují-li zásady soudního trestání situaci, v níž formálně trestný skutek nelze považovat za trestný čin, je-li jeho společenská nebezpečnost nižší než nepatrná, musí obdobná pravidla platit i pro správní delikty. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti nepostačuje, že po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinými*

slovy, aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovědacích hodnot.“

32. Dle obviněného je tak zřejmé, že nemohl naplnit znaky přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ, jak dle jeho názoru nesprávně dovozuje Úřad. Obviněný uvedl, že se při poskytování dokumentace o zadávacím řízení řídil pokyny Úřadu a objektivními možnostmi dané situace, přičemž od počátku s Úřadem komunikoval a avizoval svoji součinnost Úřadu. Vzhledem ke skutečnosti, že Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení předložil, a to včetně svého „vyčerpávajícího vyjádření“, nelze v jeho postupu spatřovat pochybnosti ve smyslu § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ, tj. dovozovat správně-právní odpovědnost a uplatňovat vůči němu „jakoukoliv formu negativního následku s tím spojeného“.
33. Závěrem k této části obviněný uvedl, že: *„... nemohlo v žádném případě dojít k ohrožení, či snad porušení, jakéhokoliv veřejného zájmu chráněného skutkovou podstatou přestupku, z něhož je Zadavatel podezírán. Opačný postup Úřadu by byl v příkrém rozporu se základními zásadami postupu správního orgánu dle správního řádu a ve vztahu k Zadavateli by byl zjevně drakonický.“*
34. K možnému spáchání přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ obviněný ve svém vyjádření nejprve zrekapituloval obsah ustanovení § 219 odst. 1 ZZVZ, podle něhož uveřejní veřejný zadavatel na profilu zadavatele smlouvu uzavřenou na veřejnou zakázku včetně všech jejích změn a dodatků, a to do 15 dnů od jejich uzavření.
35. Dále obviněný uvedl, že ještě před uplynutím zákonné lhůty, a to dne 6. 1. 2017, na svém profilu zadavatele uveřejnil smlouvu o dílo uzavřenou dne 2. 1. 2017 s vybraným dodavatelem. Úřadem namítané dokumenty uvedené v odkazu na čl. 21.5. smlouvy přitom dle obviněného nejsou „smlouvou uzavřenou na veřejnou zakázku“ ani její „změnou či dodatkem“ ve smyslu § 219 odst. 1 ZZVZ.
36. Obviněný v této souvislosti dále odkázal na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu k otázce výkladu projevu vůle smluvních stran, a to konkrétně na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2003 sp. zn. 28 Cdo 1726/2002, z něhož citoval: *„K výkladu obsahu vůle může sloužit i širší kontext jednání účastníků, včetně jejich předcházejících kroků, jestliže je z nich možné usuzovat na obsah jejich vůle. Nelze proto vycházet pouze z části smluvního ujednání, aniž by bylo přihlédnuto k obsahu celé smlouvy.“*
37. K jednotlivým dokumentům uvedeným v čl. 21.5. smlouvy, které Úřad jmenoval v oznámení o zahájení správního řízení, pak obviněný uvedl následující.
38. K projektové dokumentaci pro realizaci stavby vč. veškerých součástí uvedl, že tato je v samotném čl. 21.5. smlouvy identifikována výslovně toliko jako samostatná přílohy smlouvy, přičemž současně tato projektová dokumentace byla v plném rozsahu uveřejněna na profilu zadavatele již od okamžiku počátku běhu lhůty pro podání nabídek.
39. K položkovému rozpočtu obviněný uvedl, že představuje toliko podklad pro uzavření smlouvy o dílo, nikoliv její součást. Tato skutečnost dle obviněného vyplývá i z preambule uzavřené smlouvy, podle které: *„podkladem pro uzavření této Smlouvy je nabídka Zhotovitele, jako uchazeče o veřejnou zakázku..., podaná na základě oznámení pro podlimitní veřejnou*

zakázku...“. Dle obviněného nelze podklad pro uzavření smlouvy ztotožňovat s jakoukoliv součástí smlouvy. Obviněný také odkázal na čl. 21. 6. uzavřené smlouvy, ve kterém je uvedeno, že: „*součástí Smlouvy o dílo jsou údaje obsažené a touto smlouvou neupravené v nabídce zhotovitele...*“. Z uvedeného je dle obviněného zřejmé, že smluvní strany neměly vůli učinit položkový rozpočet „smlouvou“, která by podléhala uveřejnění, když dle jeho názoru toto současně ani není nutné s ohledem na specifický kontraktační proces uzavírání smlouvy na veřejnou zakázku, když způsob výběru zhotovitele a posouzení a hodnocení jeho nabídky neskýtá pochybnosti o určení ceny a její jednotlivých částí.

40. S odkazem na již uvedený rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1726/2002 ze dne 30. 5. 2003 obviněný uvedl, že: „... čl. 21. 5. Smlouvy o dílo nelze interpretovat způsobem, který neodpovídá obsahu Smlouvy o dílo jako celku a vůli smluvních stran. Položkový rozpočet netvoří nedílnou součást Smlouvy o dílo v tom smyslu, že by tento dokument byl fakticky Smlouvou o dílo, resp. že by Smlouva o dílo bez tohoto dokumentu neobstála.“ Tuto skutečnost však Úřad dle názoru obviněného nijak v oznámení o zahájení předmětného správního řízení nezohledňuje.
41. V této souvislosti pak dále obviněný uvedl, že výklad „soukromoprávních ustanovení“ uzavřené smlouvy provedený Úřadem nemůže jít k tíži obviněného, jelikož Úřad není orgánem oprávněným rozhodovat o tom, jaká byla vůle smluvních stran při uzavírání soukromoprávní smlouvy, tedy např. toho, co smluvní strany hodlaly učinit součástí smlouvy. Dle obviněného „(T)akto nepřiléhavá interpretace soukromoprávních ustanovení Smlouvy o dílo nemůže mít význam v otázce posouzení (ne)naplnění skutkové podstaty správního deliktu (přestupku).“
42. Shodný závěr pak dle obviněného platí i pro harmonogram postupu realizace díla, který podle obviněného také představuje toliko podklad pro uzavření smlouvy ve smyslu preambule této smlouvy, nikoliv součást smlouvy, která by podléhala uveřejňovací povinnosti ve smyslu § 219 odst. 1 ZZVZ.
43. K dalším dokumentům, jmenovitě kopii pojistné smlouvy a protokolu o předání a převzetí staveniště, nad rámec výše uvedeného obviněný uvedl, že také tyto dokumenty mohou výslovně představovat maximálně samostatnou přílohu uzavřené smlouvy, nikoliv její součást, k protokolu o předání a převzetí staveniště obviněný dále uvedl, že z povahy věci v době uzavření smlouvy tento nemohl existovat, jelikož uzavřená smlouva nabyla účinnosti dnem jejího podpisu, přičemž plnění veřejné zakázky nemohlo být zahájeno před nabytím účinnosti uzavřené smlouvy a současně tak ani k předání a převzetí staveniště nemohlo dojít v okamžiku před nabytím účinnosti uzavřené smlouvy. Z tohoto důvodu tak předmětný protokol nemohl být vyhotoven a přiložen k uzavřené smlouvě, jelikož závazek k jeho vyhotovení vznikl až uzavřením předmětné smlouvy (viz odst. 6.1.2. uzavřené smlouvy).
44. Dále obviněný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2007 sp. zn. 28 Cdo 955/2007 a uvedl, že (byť v podmínkách jiného skutkového základu) z něj vyplývá, že ke specifikaci předmětu smlouvy, resp. práv a povinností smluvních stran a jiných náležitostí, nemůže dojít až po uzavření smlouvy.
45. Obviněný dále uvedl, že závěry Úřadu o spáchání přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ nemohou obstát, jelikož se dle jeho názoru zakládají na nesprávném, resp. „flagrantně

zjednodušujícím“ výkladu obsahu uzavřené smlouvy. Dle obviněného není zřejmé, z jakého důvodu by uveřejnění „samotného textu smlouvy“ mělo být v rozporu s § 219 odst. 1 ZZVZ.

46. Obviněný dále k poznámce Úřadu o uveřejnění předmětné smlouvy v registru smluv uvedl, že podle § 3 odst. 2 zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv (zákon o registru smluv), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o registru smluv“) se povinnost uveřejnit prostřednictvím registru smluv nevztahuje na smlouvu, jejíž alespoň jednou smluvní stranou je obec, která nevykonává rozšířenou působnost, přičemž z tohoto důvodu obviněný v registru smluv předmětnou smlouvu neuveřejnil.
47. Dále obviněný uvedl, že v celém zadávacím řízení na veřejnou zakázku postupoval důsledně v souladu se zásadou transparentnosti a dodal, že i přes skutečnost, že dle jeho názoru nelze identifikovat uveřejňovací povinnost ve smyslu § 219 odst. 1 ZZVZ ve vztahu k dokumentům uvedeným v čl. 21.5. smlouvy, pro vyloučení všech pochybností uveřejnil dne 29. 8. 2017 na svém profilu zadavatele také předmětné dokumenty, a proto jsou dle jeho názoru jakákoliv další zjištění Úřadu v tomto smyslu bezpředmětná.
48. Závěrem svého vyjádření obviněný uvedl, že trvá na tom, že ve všech fázích zadávacího řízení na veřejnou zakázku, jakož i po jeho ukončení postupoval plně v souladu s právní úpravou zadávání veřejných zakázek a jakékoliv pochybnosti o souladu jeho postupu ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) zákona, § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ a § 269 odst. 2 ZZVZ tak dle jeho názoru nemohou obstát. Z těchto důvodů obviněný Úřadu navrhl, aby Úřad usnesením ve smyslu § 257 písm. f) ZZVZ zahájené správní řízení zastavil.

Další průběh správního řízení

49. Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-26003/2017/511/KLi ze dne 7. 9. 2017 obviněnému opětovně stanovil lhůtu, ve které byl oprávněn navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko.
50. Úřad přípisem č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-26034/2017/511/KLi ze dne 7. 9. 2017 obviněného vyrozuměl o tom, že dne 11. 9. 2017 bude v sídle Úřadu proveden důkaz svědeckou výpovědí zaměstnance Úřadu Mgr. Karla Linharta.
51. Úřad dne 11. 9. 2017 za přítomnosti zástupce obviněného provedl výslech svědka – zaměstnance Úřadu Mgr. Karla Linharta.

Výslech svědka uskutečněný dne 11. 9. 2017

52. Během výslechu byly svědkovi kladeny ze strany úřední osoby provádějící výslech otázky týkající se telefonického hovoru, který se dle vyjádření obviněného uskutečnil dne 3. 7. 2017 mezi svědkem a obviněným a který se měl týkat možnosti prodloužení lhůty pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu. V rámci výslechu byly ze strany úřední osoby vedoucí výslech zjišťovány konkrétní informace o proběhnuvším telefonickém hovoru. Následně byly svědkovi kladeny otázky i ze strany právního zástupce obviněného.
53. Svědek v rámci své výpovědi zejména uvedl, že mu obviněný v rámci telefonického hovoru sdělil, že má s dodržením lhůty k zaslání dokumentace problém, neboť do ní zasahují státní svátky a současně se jedná o období dovolených odpovědných zaměstnanců, a požádal o prodloužení lhůty. Dle své výpovědi svědek na tuto žádost obviněného odpověděl tak, že

důvody uváděné obviněným chápe, nicméně že každou takovou žádost je nutno podat písemně a že o ní nebude rozhodovat svědek, ale jeho nadřízený. Na přímý dotaz úřední osoby vedoucí výslech, zda v rámci telefonického hovoru sdělil obviněnému, že prodloužení lhůty k zaslání dokumentace o zadávacím řízení nebude problém, svědek uvedl: „Nevzpomínám si, že bych něco takového sdělil. Tedy ne.“

54. Celý průběh výslechu svědka je zaznamenán v písemném protokolu, který je součástí správního spisu.

Další průběh správního řízení

55. Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-25637/2017/511/KLi ze dne 12. 9. 2017 vedené správní řízení přerušil z důvodu potřeby vyžádání si odborného stanoviska.

56. Úřad přípisem č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-25810/2017/511/KLi ze dne 13. 9. 2017 požádal Městský úřad Mníšek pod Brdy – stavební úřad, Dobříšská 56, 252 10 Mníšek pod Brdy (dále jen „stavební úřad Mníšek pod Brdy“) o zpracování a zaslání odborného stanoviska. Úřad položil uvedenému stavebnímu úřadu dotaz ve znění: „*Pokud je podána žádost o vydání stavebního povolení, v rámci níž jsou stavebnímu úřadu předložena stanoviska dotčených správních orgánů a správců sítí:*

- 1. Může stavební úřad ve stavebním povolení vydaném na základě této žádosti stanovit podmínky pro provedení stavby odlišně od podmínek uvedených v těchto stanoviscích – tj. může podmínky uvedené ve stanoviscích upravovat (zmírňovat či zpřísnovat), doplňovat, či některou podmínku např. zcela vypustit?*
- 2. Může stavební úřad ve stavebním povolení vydaném na základě této žádosti stanovit další podmínky pro provádění díla nad rámec podmínek uvedených ve stanoviscích, jež jsou přílohou žádosti o stavební povolení? Pokud ano, uveďte, jakého charakteru takové podmínky mohou být a na základě čeho je stavební úřad ve stavebním povolení může stanovit“.*

57. Dne 14. 9. 2017 obviněný Úřadu doručil návrh na provedení důkazu výslechem Ing. Petra Digrina, Ph.D., starosty města Mníšek pod Brdy.

58. Dne 20. 9. 2017 Úřad obdržel sdělení stavebního úřadu Mníšek Pod Brdy týkající se žádosti Úřadu o zpracování a zaslání odborného stanoviska č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-25810/2017/511/KLi ze dne 13. 9. 2017, v němž bylo Úřadu sděleno, že předmětná žádost Úřadu byla postoupena stavebnímu úřadu Městského úřadu Jílové u Prahy.

59. Dne 2. 10. 2017 obdržel Úřad přípis Městského úřadu Jílové u Prahy – stavební úřad, se sídlem Masarykovo náměstí 194, 254 01 Jílové u Prahy (dále jen „stavební úřad Jílové u Prahy“ či „oslovený stavební úřad“), ze dne 26. 9. 2017, jehož obsahem bylo vyjádření k žádosti o zaslání odborného stanoviska ze dne 13. 9. 2017.

Vyjádření stavebního úřadu Jílové u Prahy k žádosti o poskytnutí odborného stanoviska ze dne 26. 9. 2017

60. Stavební úřad předně uvedl, že společné rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení je správním rozhodnutím. Následně vyjmenoval konkrétní ustanovení správního řádu, zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření

a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška ke stavebnímu zákonu“), která upravují náležitosti tohoto rozhodnutí, a uvedl, že obsah předmětných ustanovení „je ve výsledku odpovědí na dotaz č. 2, neboť stavební úřad má samostatnou výrokovou částí stanovit podmínky pro provedení stavby, především z hlediska její komplexnosti a plynulosti, napojení na dopravní a technickou infrastrukturu, odvádění povrchových vod, úprav okolí stavby, ochrany životního prostředí, popřípadě též podmínky pro užívání stavby nebo odstranění stavby, zabezpečit plnění požadavků uplatněných dotčenými orgány, nejsou-li stanoveny rozhodnutími, případně požadavků vlastníků technické infrastruktury k napojení na ni, dále uloží povinnost oznámit termín zahájení stavby a název a sídlo stavebního podnikatele, který bude stavbu provádět, stanoví termín dokončení stavby, může za podmínek uvedených v § 122 odst. 1 stavebního zákona stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu. Podle potřeby, se v podmínkách stanoví fáze výstavby, které musí být oznámeny stavebnímu úřadu za účelem provedení kontrolní prohlídky stavby, vymezení nezbytného rozsahu staveniště, předložení statických výpočtů, provedení zkušebního provozu a případně podmínky pro jeho provedení.“

61. Stavební úřad dále uvedl, že „(p)odmínky stanovené dotčeným orgánem vydané v závazném stanovisku dle § 149 správního řádu stavební úřad zapracuje do podmínek pro realizaci stavby, tímto způsobem zajistí jejich plnění. Pokud podmínky závazného stanoviska jasně stavebník již sám splnil, toto stavební úřad ověří v projektové dokumentaci, která je stavebníkem upravena právě na základě závazného stanoviska, nebude stavební úřad podmínky pro realizaci uvádět. Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí sdělí svůj postup, v případě zapracování podmínek závazného stanoviska dotčeného orgánu i v případě ověření splnění podmínek závazného stanoviska dotčeného orgánu projektovou dokumentací. Podmínky dotčených orgánů uvedené v závazném stanovisku, které je vydáno na základě zákona a není samostatným rozhodnutím, musí stavební úřad respektovat. Připomínky dotčených orgánů uvedené ve vyjádřeních vydaných dle § 154 správního řádu stavební úřad posoudí též, není však jejich obsahem vázán. Pokud může stavební úřad specifikovat charakter těchto připomínek, tyto bývají upozorněními dotčeného orgánu na dodržování konkrétních ustanovení právních předpisů, které se záměrem či realizací stavby souvisí. Právním předpisem danou povinnost není třeba stanovit rozhodnutím stavebního úřadu. V případě vyjádření k ochraně staveb a zařízení inženýrských sítí vydané jejich správci či vlastníky stavební úřad v projektové dokumentaci ověří, zda-li záměr není s nimi v kolizi a totožně, jako u stanovisek dotčených orgánů, zapracuje případné podmínky do výrokové části, pokud se s nimi však samotná projektová dokumentace nevypořádala, pak by byly nadbytečné.“
62. Přípisem č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-28699/2017/511/KLi ze dne 6. 10. 2017 Úřad požádal stavební úřad Jílové u Prahy o doplnění jeho odborného stanoviska k dotazu Úřadu uvedeném v žádosti o poskytnutí odborného stanoviska ze dne 13. 9. 2017 pod č. 2, a to následovně:
- „Prosím sdělte, jaké podmínky může stavební úřad z moci úřední stanovit ve stavebním povolení nad rámec podmínek plynoucích ze stanovisek dotčených orgánů a správců či vlastníků sítí, jež jsou přílohou žádosti o vydání stavebního povolení.
  - Popište (i uvedením konkrétních příkladů), jakého charakteru tyto podmínky mohou být (zejména jaký mají význam z hlediska vlastního provádění stavby, resp. rozsahu stavby), a

na základě jakých skutečností mohou být stanoveny (tj. jaké skutečnosti vedou stavební úřad k tomu, že tyto podmínky ve stavebním povolení stanoví).

Úřad dodává, že účelem uvedených dotazů je zjistit, zda ze stavebního povolení mohou vyplynout nějaké další podmínky (nad rámec podmínek dotčených orgánů a správců sítí), které mohou mít vliv na vlastní provádění díla, resp. na rozsah prací na díle (tj. zda může stavební úřad uložit například povinnost provést určité zabezpečovací práce na sousedních budovách apod.)“.

63. Zmíněným přípisem č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-28699/2017/511/KLi ze dne 6. 10. 2017 Úřad dále požádal stavební úřad Jílové u Prahy o sdělení:

- *„jakým způsobem stavební úřad postupuje v případě, kdy zjistí, že stavební záměr je s vyjádřeními k ochraně staveb a zařízení inženýrských sítí vydanými jejich správcí či vlastníky v kolizi (zejména sdělte, zda stavební úřad může podmínky uvedené v těchto vyjádřeních sám měnit či upravovat, či jakým jiným způsobem zajistí nápravu nesouladu)“.*

64. Přípisem č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-30452/2017/511/KLi ze dne 19. 10. 2017 Úřad svou žádost o doplnění odborného stanoviska ze dne 6. 10. 2017 urgoval.

65. Dne 17. 10. 2017 obdržel Úřad od stavebního úřadu Jílové u Prahy vyjádření k žádosti o doplnění odborného stanoviska z téhož dne.

Vyjádření stavebního úřadu Jílové u Prahy k žádosti o doplnění odborného stanoviska

66. Ve vyjádření k žádosti o doplnění odborného stanoviska stavební úřad Jílové u Prahy Úřadu sdělil, že jeho předchozí vyjádření ze dne 2. 10. 2017 je z jeho odborného pohledu úplné. Dále stavební úřad uvedl, že: *„Konkrétní podmínky stavební úřad stanovuje v rozhodnutí o umístění stavby či stavebním povolení po posouzení konkrétní žádosti s konkrétními podklady rozhodnutí, zejména podle předložené projektové dokumentace zpracované na konkrétní záměr. Podmínky, vyjma již uváděných, jsou tedy vždy stanovovány s ohledem na konkrétní záměr a konkrétní podklady rozhodnutí. Takto je dodržena jedna ze základních zásad správního řízení, a to zásada proporcionality. Z výše uvedeného tedy stavební úřad nemůže zodpovědně uvádět konkrétní podmínky, které by mohl příkladně stanovit v rozhodnutí, bez toho aniž by měl žadatel k dispozici stejné podklady rozhodnutí, které měl stavební úřad a mohl si učinit úsudek, pro který žádá o odborné stanovisko. Podmínky realizace stavby, ke které je žádost o odborné vyjádření stavebního úřadu, žadatelem jasně vázána, budou stavebním úřadem uvedeny nejdříve v samostatném výroku společného územního rozhodnutí o umístění stavby a stavebním povolení“.*

67. Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-30697/2017/511/KLi ze dne 20. 10. 2017 vedené správní řízení opětovně přerušil z důvodu potřeby vyžádání si odborného stanoviska ČR – Ministerstva pro místní rozvoj, IČO 66002222, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha (dále jen „MMR“).

68. Přípisem č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-30782/2017/511/KLi ze dne 23. 10. 2017 Úřad požádal MMR o poskytnutí odborného stanoviska spočívajícího v zodpovězení následujících dotazů:

„V případě, že je podána žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na určitou stavbu (tj. má být vydáno společné rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení),

a v rámci této žádosti jsou stavebnímu úřadu předložena stanoviska dotčených orgánů státní správy a stanoviska vlastníků či správců sítí:

1. Platí obecně závěr, že stavební úřad může ve stavebním povolení vydaném na základě této žádosti stanovit podmínky pro provedení stavby odlišně od podmínek uvedených ve stanoviscích, která byla předložena jako součást žádosti – tj. může podmínky uvedené v předmětných stanoviscích upravovat (zmírňovat či zpřísnovat), doplňovat, či některou podmínku např. zcela vypustit? Pokud ano, uveďte, za jakých okolností, resp. na základě jakých skutečností, k tomu může dojít.
2. Platí obecně závěr, že stavební úřad může ve stavebním povolení vydaném na základě této žádosti stanovit další podmínky pro provádění díla nad rámec podmínek uvedených ve stanoviscích, jež jsou přílohou žádosti o stavební povolení? Jestliže ano, sdělte (pokud možno i uvedením konkrétních příkladů), jakého charakteru takové podmínky mohou být (zejména zda mají význam z hlediska vlastního provádění stavby, resp. z hlediska rozsahu stavebních prací), a na základě čeho je stavební úřad ve stavebním povolení může stanovit (tj. jaké skutečnosti vedou stavební úřad k tomu, že tyto podmínky ve stavebním povolení stanoví). Úřad tímto dotazem míří zejména na možnost stavebního úřadu stanovit v rámci stavebního povolení určité konkrétní podmínky či požadavky plynoucí například z námitek účastníků stavebního řízení (např. povinnost zajistit ochranu sousedních budov či pozemků apod.)“.

69. Dne 24. 10. 2017 nahlédl do správního spisu zástupce obviněného.

70. Přípisem č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-32791/2017/511/ŠNo ze dne 7. 11. 2017 Úřad opětovně vyzval MMR k zaslání vyžádaného odborného stanoviska.

71. Dne 8. 11. 2017 obdržel Úřad odborné stanovisko MMR datované 26. 10. 2017.

Odborné stanovisko MMR ze dne 26. 10. 2017

V rámci svého odborného stanoviska MMR uvedlo, že v obecné rovině lze k dotazům Úřadu, jež byly obsahem žádosti o odborné stanovisko ze dne 23. 10. 2017 (viz bod 68. odůvodnění tohoto rozhodnutí) uvést následující:

„Ad 1) Dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, ochranu veřejných zájmů při územně plánovací činnosti, umístování, povolování, provádění, užívání nebo odstraňování staveb zajišťují orgány územního plánování a stavební úřady v součinnosti s dotčenými orgány, které chrání veřejné zájmy dle zvláštních právních předpisů. Dotčenými orgány jsou dle § 136 správního řádu orgány, o kterých to stanoví zvláštní zákony a správní orgány a jiné orgány veřejné moci příslušné k vydání závazného stanoviska nebo vyjádření. Dále správní řád stanoví, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány (§ 149 správního řádu). Pokud by stavební úřad nesouhlasil se závazným stanoviskem dotčeného orgánu či jeho podmínkami, řeší se tato situace jako rozpor podle § 136 odst. 6 správního řádu. Stavební úřad tedy není kompetentní upravovat či vypouštět podmínky, které jsou obsahem závazného stanoviska dotčeného orgánu.“

Ad 2) Podmínky pro provedení stavby stanoví stavební úřad v souladu s právní úpravou ve stavebním zákoně a předpisech souvisejících. Pokud je to třeba, stanoví stavební úřad i podmínky pro užívání stavby. Jedná se především o podmínky z hlediska zajištění komplexnosti a plynulosti výstavby, návaznosti na jiné podmiňující stavby a zařízení. Stanovenými podmínkami stavební úřad zabezpečí dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Dále zabezpečí ochranu veřejných zájmů vyplývajících ze zvláštních zákonů, tedy zohlednění podmínek ze závazných stanovisek dotčených orgánů. (§ 115 stavebního zákona). Stavební úřad pak může stanovit podmínky pro provádění stavby i nad rámec podmínek dotčených orgánů a vlastníků správců sítí. Jako příklad podmínky lze uvést podmínku koordinace stavby se stavbami souvisejícími. Na druhou stranu stavebník je povinen dbát na řádnou přípravu a provádění stavby. Přitom musí mít na zřeteli zejména ochranu života a zdraví osob nebo zvířat, ochranu životního prostředí a majetku, i šetrnost k sousedství (§ 152 stavebního zákona). Veškeré námitky uplatněné v průběhu vedeného řízení ze strany účastníků řízení musí být stavebním úřadem vypořádány.“

72. Usnesením č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-28193/2017/511/ABt ze dne 13. 11. 2017 Úřad určil obviněnému lhůtu, ve které se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí.
73. Dne 14. 11. 2017 nahlédl zástupce obviněného do správního spisu.
74. Přípisem ze dne 15. 11. 2017 doručeným Úřadu téhož dne obviněný požádal o prodloužení stanovené lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
75. Usnesením č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-33739/2017/511/ABt Úřad obviněnému prodloužil lhůtu pro vyjádření se k pokladům rozhodnutí.
76. Dne 21. 11. 2017 Úřad obdržel vyjádření obviněného k podkladům rozhodnutí z téhož dne.
Vyjádření obviněného k podkladům rozhodnutí
77. K přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona obviněný zopakoval svou argumentaci uvedenou ve vyjádření ze dne 30. 8. 2017. Dále se obviněný vyjádřil k odborným stanoviskům stavebního úřadu Jílové u Prahy a MMR, s nimiž se seznámil při nahlížení do správního spisu. Dle obviněného z odborných vyjádření vyplývá, že jeho tvrzení, že stavební povolení nemůže obsahovat „další specifické podmínky“, neboť ty mohou vyplynout pouze z požadavků dotčených orgánů, je správné. Obviněný uvádí, že stavební úřad nemůže vydat stavební povolení v rozporu s projektovou dokumentací předloženou žadatelem. Současně dle obviněného nemůže stavební úřad z vlastní iniciativy stanovit podmínky překračující závazná stanoviska dotčených správních orgánů a nemůže jít ve svém rozhodnutí nad rámec žádosti o stavební povolení a uložit žadateli povinnosti, které například není schopen splnit či které nejsou stanoveny v předložené projektové dokumentaci. Toto dle obviněného vyplývá jak z odborného vyjádření stavebního úřadu Jílové u Prahy, tak i z odborného vyjádření MMR.
78. K části odborného stanoviska MMR, v níž je uvedeno, že stavební úřad může nad rámec podmínek plynoucích ze stanovisek dotčených správních orgánů či správců nebo vlastníků sítí stanovit například podmínku „koordinace stavby se stavbami souvisejícími“, obviněný uvádí, že podmínka tohoto typu je pouze výsledkem obecného požadavku na určitý základní

standard provádění stavebních prací, taková podmínka však dle obviněného nemůže vést k rozšíření či zúžení předmětu stavebních prací o další či jiné plnění.

79. Podle obviněného z odborných stanovisek vyplývá, že stavební úřad nemůže výrokem stavebního povolení měnit projektovou dokumentaci ani závazná stanoviska dotčených správních orgánů, když žádosti o vydání stavebního povolení může buď vyhovět, tj. schválit projektovou dokumentaci, nebo žádosti nevyhovět (stavební povolení nevydat). Z toho obviněný dovozuje správnost svého tvrzení, že stavební povolení z povahy věci nemůže definovat povahu a rozsah plnění předmětu veřejné zakázky způsobem, který by dodavatelé museli jakkoli zohledňovat ve své nabídce či který by ovlivňoval jakýkoli parametr jejich nabídky. Opačné tvrzení by dle obviněného vedlo k absurdnímu závěru, že součástí zadávací dokumentace by musely být například i všechny v úvahu připadající normy ČSN, ačkoliv odborně způsobilý dodavatel má tyto normy znát a nese odpovědnost za jejich případné nedodržení. Současně by dle obviněného *»na základě této argumentace ad absurdum bylo vyloučeno«, aby ve fázi před dokončením stavby došlo k „povolení změny stavby“ postupem výslovně předvídaným stavebním zákonem, tj. aby došlo ke změně pravomocného stavebního povolení, a to jen z důvodu domnělého rizika zásahu do „rozsahu“ stavebních prací z hlediska právní úpravy zadávání veřejných zakázek.«*
80. Obviněný dále znovu odkazuje na zadavatelskou praxi jiného zadavatele, jehož zmínil již ve svém vyjádření ze dne 30. 8. 2017, která podle něj svědčí závěru, že obviněný při zadávání veřejné zakázky postupoval správně. Obviněný zmiňuje dvě konkrétní veřejné zakázky na stavební práce, v rámci nichž tento jiný zadavatel dle obviněného taktéž neposkytl v rámci zadávacích podmínek stavební povolení. Obviněný dále *„s ohledem na absenci jakýchkoliv podkladů pro rozhodnutí ve správním spisu ve vztahu k této části argumentace Zadavatele“* navrhuje s odkazem na *„§ 251 odst. 1 části věty první za středníkem ZZVZ a § 261 odst. 3 ZZVZ“* provedení důkazu listinou, a to zadávací dokumentací, resp. výzvou k podání nabídek vztahujícími se k veřejným zakázkám jiného zadavatele, na něž obviněný poukazuje. Dle obviněného je cílem provedení těchto důkazů ověření skutkových okolností uvedených obviněným v jeho vyjádření ze dne 30. 8. 2017 a současně prokázání závěru, že způsob vymezení šetřené veřejné zakázky je v souladu s právní úpravou veřejných zakázek.
81. K přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ obviněný úvodem opakuje svou argumentaci, kterou uvedl již ve vyjádření ze dne 30. 8. 2017. Dále se obviněný vyjadřuje k výsledku zaměstnance Úřadu provedenému dne 11. 9. 2017, popisuje jeho průběh a následně, mj. i s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 6/2010-101 ze dne 26. 11. 2017, v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 133/2012-19 ze dne 27. 11. 2013 a v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 36 Ad 20/2011-34 ze dne 31. 10. 2012, uvádí, že důkaz tímto výsledkem nemůže z důvodu své nezákonnosti jako podklad pro rozhodnutí obstát, resp. závěry vyplývající z takto provedeného důkazu nemohou jít k tíži obviněného. Konkrétně obviněný uvádí, že je dle jeho názoru nepřípustné, aby osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu v konkrétním správním řízení vystupovala v tomtéž správním řízení jako svědek, a takto *„sama vytvářela důkazy – podklady pro své rozhodnutí ve věci samé“*, obzvlášť pokud je tato úřední osoba vyslýchána svým nadřízeným, který se rovněž podílí na vedení správního řízení. Dle obviněného vyvození jakýchkoliv pro něj negativních následků z provedeného výsledku zaměstnance Úřadu, vedeného jeho nadřízenou, by *„nutně vedlo k pochybnostem o*

nestrannosti a nepodjatosti těchto úředních osob podílejících se na nyní vedeném správním řízení a zákonnosti rozhodnutí ve věci samé“.

82. K výsledku zaměstnance Úřadu pak nad rámec již uvedeného obviněný zdůrazňuje, že dle jeho názoru i samotný obsah svědecké výpovědi zaměstnance Úřadu potvrzuje tvrzení obviněného ohledně telefonického hovoru, která uvedl ve svém vyjádření ze dne 30. 8. 2017.
83. Obviněný je přesvědčen, že v jeho jednání v souvislosti se zasláním dokumentace Úřadu nelze spatřovat naplnění znaků přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona. Závěrem této části vyjádření obviněný znovu navrhuje provedení důkazu svědeckou výpovědí výsledkem Ing. Petra Digrina, Ph.D., starosty města Mníšek pod Brdy a konstatuje, že provedení tohoto důkazu je nezbytné pro zachování práv obviněného ve správním řízení a pro řádné zjištění skutečností týkajících se okolností telefonické komunikace obviněného se zaměstnancem Úřadu k otázce lhůty pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení.
84. K přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ obviněný uvádí, že obsahem správního spisu nejsou jakékoliv další podklady a skutečnosti, které by měly dosvědčovat spáchání tohoto přestupku či které by reagovaly na skutečnosti a tvrzení uvedené obviněným v jeho vyjádření ze dne 30. 8. 2017. Obviněný následně opakuje svou argumentaci, které ve vztahu k možnému spáchání přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ uvedl ve svém vyjádření ze dne 30. 8. 2017.
85. Obviněný dodává, že jako autor textu smlouvy koncipoval ustanovení čl. 21.5. smlouvy způsobem, který má být vykládán tak, jak obviněný uvedl ve svém vyjádření ze dne 30. 8. 2017, přičemž dle obviněného ani druhá smluvní strana nepojímá jakékoliv pochybnosti o správnosti takového výkladu čl. 21.5. smlouvy. Dle obviněného Úřadu nepřísluší autoritativně posuzovat a rozhodovat otázky výkladu vůle smluvních stran, obzvláště pokud je ani smluvní strany nepovažují za sporné. Jakákoliv snaha Úřadu nahrazovat či doplňovat vůli smluvních stran svým vlastním výkladem by dle obviněného byla zcela nepřípustná a zasahovala by bezdůvodně do práv třetích osob, což lze dle obviněného dovozovat mj. z rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R162/2013/VZ-20514/2013/310/IPs ze dne 21. 10. 2013.
86. Obviněný shrnuje, že uzavřená smlouva ani žádné její ustanovení není v rozporu s právní úpravou zadávání veřejných zakázek, a že mezi smluvními stranami není pochyb o tom, že dokumenty uvedené v čl. 21.5. smlouvy nejsou její „nedílnou součástí“, a tudíž nemohou podléhat jakékoliv zvláštní uveřejňovací povinnosti podle ZZVZ.
87. Závěrem svého vyjádření obviněný opakuje, že se přestupků, pro něž je řízení vedeno, **nedopustil, a navrhuje, aby Úřad usnesením podle § 257 písm. f) ZZVZ řízení zastavil.**

Další průběh správního řízení

88. Usnesením č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-35792/2017/511/ŠNo ze dne 7. 12. 2017 Úřad obviněnému stanovil lhůtu k provedení úkonu – zaslání dokumentu „Projektová dokumentace pro realizaci stavby vč. veškerých součástí“, který tvoří přílohu smlouvy na veřejnou zakázku.
89. Usnesením č. j. ÚOHS-S0297/2017/VZ-36708/2017/ŠNo ze dne 14. 12. 2017 Úřad obviněnému v návaznosti na doplnění správního spisu o další podklady rozhodnutí stanovil lhůtu, v níž se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

90. Dne 18. 12. 2017 nahlédl zástupce obviněného do správního spisu.
91. Dne 21. 12. 2017 obdržel Úřad vyjádření obviněného k podkladům rozhodnutí, v němž obviněný uvádí, že setrvává na svém dosavadním stanovisku, uvedeném v jeho vyjádření ze dne 21. 11. 2017, a že trvá na tom, že v souvislosti s veřejnou zakázkou postupoval plně v souladu s právní úpravou zadávání veřejných zakázek. Obviněný navrhuje, aby Úřad usnesením podle § 257 písm. f) ZZVZ správní řízení zastavil.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

92. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení ZZVZ šetřený případ ve všech vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech podkladů, zejména průběhu správního řízení vedeného pod sp. zn. S0297/2017/VZ, skutečností uvedených obviněným a na základě vlastního zjištění rozhodl, že se obviněný dopustil spáchání přestupků uvedených ve výrocích I., II. a III. tohoto rozhodnutí, za což mu byla uložena pokuta uvedená ve výroku V. tohoto rozhodnutí. Současně Úřad ve výroku V. rozhodl o uložení povinnosti obviněného uhradit náklady řízení. Výrokem IV. Úřad rozhodl o tom, že v části se správní řízení zastavuje. Ke svému rozhodnutí Úřad uvádí následující rozhodné skutečnosti.

K postavení zadavatele

93. Úřad nejprve posoudil, zda je obviněný v postavení zadavatele.
94. Podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona je veřejným zadavatelem územní samosprávný celek nebo příspěvková organizace, u níž funkci zřizovatele vykonává územní samosprávný celek.
95. Podle § 4 odst. 1 písm. d) ZZVZ je veřejným zadavatelem územní samosprávný celek nebo jeho příspěvková organizace.
96. Podle čl. 99 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů, se Česká republika člení na obce, které jsou základními územními samosprávnými celky, a kraje, které jsou vyššími územními samosprávnými celky. S ohledem na uvedené skutečnosti má Úřad za prokázané, že zadavatel, tj. město Mníšek pod Brdy, coby územní samosprávný celek, je veřejným zadavatelem, a to jak podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona, tak podle § 4 odst. 1 písm. d) ZZVZ.

K výroku I. rozhodnutí

Relevantní ustanovení právních předpisů

97. Podle § 6 odst. 1 zákona je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
98. Podle § 17 písm. l) jsou zadávacími podmínkami veškeré požadavky zadavatele uvedené v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zadávací dokumentací či jiných dokumentech obsahujících vymezení předmětu veřejné zakázky.
99. Podle § 44 odst. 1 zákona je zadávací dokumentace soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávacích podmínek odpovídá zadavatel.

100. Podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
101. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), přičemž s ohledem na § 112 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba na dosavadní správní delikty, tedy i na správní delikty upravené zákonem, hledět jako na přestupky podle zákona o přestupcích. Z uvedeného důvodu Úřad nadále neuvádí pojem správní delikt, ale přestupek (pro úplnost Úřad uvádí, že v tomto ohledu došlo pouze ke změně odborného názvosloví, kdy pojem „správní delikt“ byl nahrazen pojmem „přestupek“, pozn. Úřadu). Tatáž argumentace se pak vztahuje i k pojmu „obviněný“, kdy podle § 69 zákona o přestupcích se podezřelý z přestupku stává obviněným, jakmile vůči němu správní orgán učiní první úkon v řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné správní řízení je vedeno ve věci podezření ze spáchání přestupků, je zadavatel v tomto rozhodnutí označován v souladu se zákonem o přestupcích jako obviněný (i v tomto případě se jedná pouze o změnu odborného názvosloví nemající vliv na hmotněprávní posouzení jednání obviněného, resp. zadavatele, pozn. Úřadu).

K přestupku dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona

102. Úřad nejprve uvádí, že zadávací dokumentace veřejné zakázky, která spolu s požadavky zadavatele uvedenými v oznámení zadávacího řízení či výzvě k podání nabídek, příp. jinými dokumenty obsahujícími vymezení předmětu veřejné zakázky, tvoří zadávací podmínky, poskytuje potenciálním uchazečům o veřejnou zakázku stěžejní informace, na jejichž základě tito uchazeči zvažují svoji účast v zadávacím řízení. Zákon proto zadavateli, který je dle § 44 odst. 1 zákona za zpracování zadávací dokumentace plně odpovědný, ukládá povinnost vymežit zadávací podmínky natolik přesně a jednoznačně, aby dodavatelé mohli zpracovat a následně podat vzájemně porovnatelné nabídky. Výše uvedené závěry vycházejí mj. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 30/2010-182 ze dne 16. 11. 2010, v němž citovaný soud uvedl, že *„zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení. Za její zpracování je plně odpovědný zadavatel a je povinen ho zpracovat dostatečně kvalitně a s patřičnou odborností tak, aby na jeho základě bylo možno podat odpovídající a především vzájemně porovnatelné nabídky“*.
103. K uvedenému Úřad dodává, že požadavky zadavatele musí být v zadávací dokumentaci vymezeny způsobem, který bude vnímán a chápán všemi subjekty stejně a jednoznačně, a který nesmí dávat žádný prostor pro pochybnosti či rozdílný výklad. Krajský soud v Brně se k dané problematice vyjádřil např. ve svém rozsudku č. j. 62 Ca 77/2008-45 ze dne 4. 11. 2010, a sice že *„zadávací dokumentace musí být transparentní, dostatečně konkrétní a srozumitelná tak, aby na jejím základě mohla proběhnout všestranně korektní veřejná soutěž, v jejímž rámci bude vybrána ta nejlepší nabídka.“* V uvedeném rozsudku Krajský soud také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 86/2008-222 ze dne 25. 3. 2009, ve kterém Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„[n]emůže (...) obstát taková zadávací dokumentace, z níž požadavky na zpracování nabídky a následně hodnotící kritéria nejsou zcela srozumitelná a jednoznačná, tj. pokud objektivně připouštějí rozdílný výklad a vzniká tak interpretační nejistota.“*

104. Požadavek jednoznačnosti, konkrétnosti a přesnosti zadávací dokumentace plyne rovněž z obecné zásady transparentnosti uvedené v ustanovení § 6 odst. 1 zákona. Zásada transparentnosti zadávání veřejných zakázek je totiž vedle zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace jednou ze základních zásad, která musí být zadavatelem bezvýhradně dodržována v celém průběhu zadávacího řízení. Otázkou zásady transparentnosti se již opakovaně zabývaly soudy i Úřad. Nejvyšší správní soud se k dané problematice vyjádřil např. ve svém rozsudku č. j. 1 Afs 45/2010-159 ze dne 15. 9. 2010, který potvrzuje výklad zásady transparentnosti Krajského soudu v Brně podaný v rozsudku č. j. 62 Ca 31/2008- 114 ze dne 19. 1. 2010, a sice že požadavek transparentnosti není splněn tehdy, pokud jsou v postupu zadavatele shledány *„takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele“*. Navíc je tento závěr rovněž v plném souladu s výkladem této zásady ze strany Soudního dvora Evropské unie, např. stanoviskem generální advokátky Christine Stix-Hackl ze dne 12. 4. 2005 ve věci C-231/03 Coname, které shrnuje dosavadní judikaturu Soudního dvora, a k problému uvádí, že *„transparentnost podle směrnic obsahuje více než pouhé aspekty spojené s publicitou konkrétních zadávacích řízení“* (viz bod 88. stanoviska). Princip transparentnosti představuje naopak vůdčí zásadu pro celé zadávací řízení, která v sobě zahrnuje rovněž například přezkoumatelnost rozhodnutí zadavatele a obecně objektivní postup během zadávacího řízení. V rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 50/2011-72 ze dne 15. 2. 2012 bylo konstatováno, že *„Úkolem zásady transparentnosti je zajištění toho, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, právně korektním a předvídatelným způsobem za předem jasně a srozumitelně stanovených podmínek. Transparentnost procesu zadávání veřejných zakázek je nejen podmínkou existence účinné hospodářské soutěže mezi jednotlivými dodavateli v postavení uchazečů, ale také nezbytným předpokladem účelného a efektivního vynakládání veřejných prostředků. Porušením této zásady pak je jakékoli jednání zadavatele, které způsobuje nečitelnost zadávacího řízení.“*
105. Obdobný názor je zastáván i konstantní rozhodovací praxí Úřadu, kdy je kladen důraz na to, aby požadavky zadavatele byly v zadávací dokumentaci vymezeny především objektivně, tj. takovým způsobem, který bude vnímán a chápán všemi dotčenými subjekty, jak zadavatelem, tak dodavateli, stejným způsobem. Požadavky zadavatele musí být rovněž stanoveny jednoznačně, tj. nesmí dávat žádný prostor pro pochybnosti či rozdílný výklad. Jinými slovy řečeno musí být vymezeny tak, aby ze strany jednotlivých dodavatelů nedocházelo k interpretační nejistotě.
106. Úřad konstatuje, že zadavatel je povinen vymezit předmět veřejné zakázky prostřednictvím zadávacích podmínek, kterými se v souladu s ustanovením § 17 písm. l) zákona rozumí veškeré požadavky uvedené v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zadávací dokumentaci či jiných dokumentech obsahujících vymezení předmětu veřejné zakázky. Vzhledem ke skutečnosti, že zadávací podmínky jsou klíčovým dokumentem, na základě něhož se dodavatelé účastní zadávacího řízení, resp. se rozhodují o tom, zda se jej zúčastní, je nezbytné, aby zadavatel věnoval jejich kvalitnímu zpracování náležitou pozornost. Zadávací podmínky (ve svém souhrnu) by tak měly obsahovat vymezení veškerých skutečností, které jsou pro dodavatele nezbytné k tomu, aby se mohl kvalifikovaně rozhodnout pro účast a následně se i účastnit zadávacího řízení.

107. Zadavatel má tedy povinnost nastavit takové zadávací podmínky, aby všichni potenciální dodavatelé měli jasnou představu o tom, co je předmětem veřejné zakázky, jaké jsou požadavky zadavatele na plnění veřejné zakázky, jak mají připravit své nabídky a jak bude předmětné zadávací řízení probíhat. S výše uvedeným souvisí i skutečnost, že zadávací podmínky musí být úplné, určité a jednoznačné. Zadavatel by při jejich přípravě neměl připustit, aby si tyto podmínky mohli různí dodavatelé vykládat různě, případně aby vznikaly pochybnosti o jejich obsahu či výkladu určitého požadavku zadavatele.
108. Úřad uvádí, že obviněný v závěru bodu 2.1. „Předmět veřejné zakázky a technické podmínky“ zadávací dokumentace uvedl, že: *„V rámci realizace předmětu veřejné zakázky musí být dodrženy podmínky stanovené Stavebním povolením a závazná stanoviska, vyjádření, rozhodnutí dotčených orgánů, jež jsou součástí technické části zadávací dokumentace (Projektové dokumentace). Podrobnou definici předmětu veřejné zakázky stanovuje Projektová dokumentace vypracovaná projekční společností SANTIS a.s., Brněnská 126/38, 591 39 Žďár nad Sázavou, jejíž součástí jsou soupisy stavebních prací, dodávek a služeb s výkazy výměr a technické podmínky (specifikace).“*
109. Z bodu 16.1. „Obchodní podmínky“ zadávací dokumentace pak mj. vyplývá, že nedílnou součástí zadávací dokumentace k veřejné zakázce je příloha č. 2 „Obchodní podmínky – závazný návrh Smlouvy o dílo“ a příloha č. 5 „Projektová dokumentace vč. technických specifikací“.
110. Dále v čl. 1.3.1. „Podklady pro vymezení předmětu Smlouvy“ návrhu smlouvy o dílo, který je součástí zadávací dokumentace k veřejné zakázce (dále jen „návrh smlouvy“), je uvedeno, že: *„Rozsah předmětu Smlouvy – Díla je vymezen projektovou dokumentací pro realizaci stavby zpracovanou projekční společností SANTIS a.s., Brněnská 126/38, 591 39 Žďár nad Sázavou, předanou Objednatelem Zhotoviteli, jejíž součástí jsou výkazy výměr, technické podmínky, Stavební povolení a další rozhodnutí vydaná věcně a místně příslušnými správními úřady.“* V uvedeném článku návrhu smlouvy o dílo je dále uvedeno, že projektová dokumentace včetně veškerých součástí (příloh) je nedílnou součástí smlouvy jako její příloha.
111. Současně v čl. 1.2.1.17 návrhu smlouvy je uvedeno, že mimo vlastního provedení stavebních prací je součástí díla zejména, nikoliv však výlučně: *„zajištění a splnění podmínek vyplývajících z územního rozhodnutí a ze stavebního povolení nebo jiných dokladů“* a v čl. 8.5.1. návrhu smlouvy je uvedeno: *„Zhotovitel se zavazuje dodržet při provádění Díla veškeré podmínky vyplývající z územního rozhodnutí a stavebního povolení.“*
112. Úřad z dokumentace o veřejné zakázce dále zjistil, že obviněný jako přílohu dodatečných informací č. 3 ze dne 4. 7. 2016 poskytl dodavatelům stanoviska k záměru realizace stavby, jež je předmětem veřejné zakázky, vydaná orgány státní správy (Městský úřad Černošice – odbor územního plánování, Městský úřad Černošice – odbor životního prostředí, Krajská hygienická stanice Středočeského kraje, ČR – Hasičský záchranný sbor Středočeského kraje, Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje), dále poskytl vyjádření a stanoviska správců či vlastníků sítí, případně smlouvy uzavřené s těmito subjekty, a vyjádření vlastníka sousedního pozemku.
113. V rámci dodatečných informací k zadávacím podmínkám veřejné zakázky č. 12 ze dne 26. 8. 2016 (dále jen „dodatečné informace č. 12“) pak obviněný v odpovědi k dotazu č. 2

vedl, že: „Zadavatel poskytl již všechna vyjádření dotčených orgánů v průběhu zadávacího řízení. V současné době nemá ještě stavební povolení a předpokládá, že stavební povolení bude předáno zhotoviteli při podpisu smlouvy o dílo. V případě, že stavební povolení nebude k dispozici, pak tato situace bude posuzována a dále postupováno podle čl. 2 odstav. 2.2.3. návrhu smlouvy o dílo jako prodlení Objednatele s poskytnutím dohodnutých součinností.“

114. Úřad nejprve podotýká, že výše uvedené požadavky obviněného vyjádřené odkazem na stavební povolení jsou bezesporu zadávacími podmínkami ve smyslu ustanovení § 17 písm. l) zákona, neboť se jedná o požadavky stanovené jednak přímo v zadávací dokumentaci (viz čl. 2. 1. zadávací dokumentace) a dále v návrhu smlouvy (viz. články 1. 3. 1., 1. 2. 1. 17. a 8. 5. 1.), který dle čl. 16. 1. zadávací dokumentace tvoří její nedílnou součást.
115. S ohledem na výše uvedené tak dle Úřadu není pochyb o tom, že v šetřené věci obviněný v rámci zadávacích podmínek veřejné zakázky na jednu stranu stanovil:
1. v bodě 2.1. zadávací dokumentace, že „V rámci realizace předmětu veřejné zakázky musí být dodrženy podmínky stanovené Stavebním povolením...“,
  2. v čl. 1.3.1. návrhu smlouvy, že rozsah předmětu smlouvy je vymezen projektovou dokumentací, jejíž součástí je „...Stavební povolení...“,
  3. v čl. 1.2.1.17 návrhu smlouvy, že mimo vlastního provedení stavebních prací je součástí díla zejména, nikoliv však výlučně, „zajištění a splnění podmínek vyplývajících ... ze stavebního povolení...“ a
  4. v čl. 8.5.1. návrhu smlouvy, že se zhotovitel „zavazuje dodržet při provádění Díla veškeré podmínky vyplývající z ... stavebního povolení“,

na druhou stranu však předmětné stavební povolení součástí zadávacích podmínek veřejné zakázky neučinil. Úřad dodává, skutečnost, že stavební povolení není součástí zadávacích podmínek k veřejné zakázce, potvrzuje i sám obviněný, a to jednak v rámci dodatečných informací č. 12, a dále i v rámci svého vyjádření ze dne 30. 8. 2017.

116. Úřad konstatuje, že z textu výše citovaných zadávacích podmínek plyne, že stavební povolení má stanovovat podstatné informace pro plnění veřejné zakázky, a to jednak pokud jde o rozsah předmětu smlouvy (viz. čl. 1.3.1. návrhu smlouvy), ale také pokud jde o jednotlivé podmínky plnění veřejné zakázky (viz. bod 2. 1. zadávací dokumentace a čl. 1.2.1.17. a 8.5.1. návrhu smlouvy). Jinými slovy uchazeči se z textu uvedených ustanovení zadávacích podmínek dozvěděli, že mají při plnění zakázky dodržovat podmínky plynoucí ze stavebního povolení, resp. že rozsah předmětu veřejné zakázky je vymezen mj. stavebním povolením, avšak stavební povolení k dispozici neměli. Při takovém znění zadávacích podmínek pak absence stavebního povolení logicky mohla vést k tomu, že si uchazeči nemohli být jisti, zda následně (po vydání stavebního povolení) pro ně nevyplnou další podmínky pro provádění předmětu veřejné zakázky.
117. Zde Úřad považuje za nutné zdůraznit, že vymezením předmětu veřejné zakázky je v případě stavebních prací nutno rozumět nejen vlastní technický popis stavby, ale i veškeré podmínky související s její realizací. Pokud má totiž dodavatel ve své nabídce stanovit konečnou nabídkovou cenu za předmět veřejné zakázky, musí mu být bezpochyby známy veškeré skutečnosti rozhodné pro jeho realizaci, tedy nejen vlastní technická specifikace stavby, ale

těž všechny podmínky, které bude při jejím provádění povinen dodržovat, neboť i ty bezpochyby ovlivňují kalkulaci celkové nabídkové ceny.

118. Úřad konstatuje, že bez znalosti obsahu stavebního povolení (jako součásti zadávacích podmínek k veřejné zakázce) mohli uchazeči logicky připravit své nabídky pouze v rozsahu informací, které měli k dispozici ve lhůtě pro podání nabídek, přičemž si nemohli být jisti, zda toto vymezení předmětu plnění veřejné zakázky, ke kterému v rámci své nabídky provedli cenovou kalkulaci, je vymezením finálním a zda v návaznosti na závazek dodržovat při realizaci předmětu plnění veřejné zakázky podmínky stanovené stavebním povolením nedojde po podání nabídek v souvislosti s vydáním stavebního povolení k modifikaci předmětu plnění veřejné zakázky vymezeného zadavatelem v zadávacích podmínkách, kterou budou muset při realizaci předmětu veřejné zakázky zohlednit bez nároku na jakoukoli odměnu.
119. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zadavatel budoucí podobu předmětu a způsobu plnění veřejné zakázky závazně definoval jednak v rámci reálně poskytnuté dokumentace, ale také prostřednictvím dokumentu (stavebního povolení), jehož obsah nebyl uchazečům ve lhůtě pro podání nabídek k dispozici, v důsledku čehož si tyto nemohli být jisti, jaké změny si neznámý dokument v rámci realizace předmětu veřejné zakázky.
120. Obviněný v rámci svého vyjádření argumentuje tím, že v čl. 2.1. zadávací dokumentace uvedl, že podrobnou definici předmětu veřejné zakázky vymezuje projektová dokumentace. Úřad však konstatuje, že v tomtéž článku zadávací dokumentace obviněný také stanovil, že při realizaci předmětu veřejné zakázky musí být dodrženy podmínky stanovené stavebním povolením. Z textu předmětného ustanovení zadávací dokumentace, který pro dodavatele představuje vodítko pro zpracování nabídky, tedy vyplývá, že pro realizaci předmětu veřejné zakázky (a tedy i pro jeho vymezení např. co do způsobu realizace) je významná nejen projektová dokumentace, ale i stavební povolení. Současně Úřad k danému argumentu obviněného uvádí, že v čl. 1.3.1. návrhu smlouvy je výslovně uvedeno, že stavební povolení je součástí projektové dokumentace. Pokud tedy zadavatel uvádí, že stěžejním pro vymezení předmětu díla je projektová dokumentace, současně v zadávacích podmínkách uvede, že součástí projektové dokumentace je stavební povolení, ale stavební povolení součástí projektové dokumentace fakticky není, neboť neexistuje, pak z toho plyne, že projektová dokumentace, tedy podle zadavatele stěžejní dokument pro vymezení předmětu plnění, není kompletní.
121. Obviněný dále argumentuje tím, že dodavatelům poskytl kompletní stanoviska všech dotčených orgánů státní správy (dále jen „dotčené správní orgány“) relevantních pro realizaci veřejné zakázky, přičemž dle zadavatele stavební povolení nemohlo obsahovat „další specifické podmínky“ nad rámec podmínek plynoucích právě ze stanovisek těchto dotčených správních orgánů. Úřad dodává, že obviněný nijak blíže nevysvětlil, co má pojmem „další specifické podmínky“ na mysli. Dle Úřadu však z předmětné části vyjádření obviněného a též z logiky věci plyne, že tímto pojmem je nutno rozumět další podmínky pro provádění stavby, tedy podmínky týkající se realizace předmětu veřejné zakázky.
122. K tomu Úřad předně uvádí, že tvrzení obviněného, že ze stavebního povolení nemohly vyplynout žádné další podmínky pro realizaci stavby, neodpovídá textu obsaženému v čl. 2.1. zadávací dokumentace, kde je uvedeno, že v rámci realizace předmětu veřejné zakázky musí

být dodrženy „podmínky stanovené Stavebním povolením a závazná stanoviska, vyjádření, rozhodnutí dotčených orgánů, jež jsou součástí technické části zadávací dokumentace (Projektové dokumentace).“ Z použité formulace dle názoru Úřadu vyplývá, že sám obviněný v zadávací dokumentaci rozlišuje mezi podmínkami stanovenými stavebním povolením na straně jedné a mezi závaznými stanovisky, vyjádřeními a rozhodnutími dotčených orgánů na straně druhé, přičemž obě tyto skupiny podmínek, resp. podkladů, musí být ze strany uchazečů dodrženy, což je jednoznačně vyjádřeno použitím spojky „a“ v citovaném textu. Dodavatelé se tedy z uvedeného ustanovení zadávací dokumentace dozvěděli, že při realizaci veřejné zakázky budou muset dodržovat jednak podmínky plynoucí ze stanovisek, vyjádření a rozhodnutí dotčených správních orgánů (která jim dal obviněný v rámci zadávacích podmínek k dispozici), ale dále též podmínky plynoucí ze stavebního povolení (které však k dispozici neměli). Z citovaného článku zadávací dokumentace tedy dodavatelé dle Úřadu bezpochyby mohli získat pocit, že jim nejsou, resp. nemusí být známy všechny podmínky, které následně budou muset při provádění díla dodržovat.

123. Za účelem ověření tvrzení obviněného, že stavební povolení nemůže obsahovat další specifické podmínky ve smyslu dalších podmínek pro realizaci veřejné zakázky nad rámec podmínek uvedených ve stanoviscích dotčených orgánů státní správy, Úřad požádal o odborné stanovisko nejdříve stavební úřad v Mníšku pod Brdy, který žádost postoupil stavebnímu úřadu v Jílovém u Prahy (dále jen „oslovený stavební úřad“). Z odborného stanoviska osloveného stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2017 vyplynulo, že podmínky stanovené v závazných stanoviscích dotčených správních orgánů, která jsou stavebnímu úřadu předložena v rámci žádosti o vydání stavebního povolení, musí stavební úřad respektovat a nemůže je měnit, upravovat či vypouštět. Jelikož se dle názoru Úřadu oslovený stavební úřad ve svém odborném stanovisku ze dne 26. 9. 2017 dostatečně nevyjádřil k dotazu Úřadu, zda může ve stavebním povolení stanovit další podmínky pro provádění stavby nad rámec podmínek uvedených ve stanoviscích dotčených správních orgánů, když ve svém stanovisku pouze odkázal na konkrétní ustanovení stavebního zákona a jeho prováděcí vyhlášky, požádal jej Úřad dne 6. 10. 2017 ve vztahu k tomuto dotazu o doplnění odborného stanoviska. Jelikož oslovený stavební úřad reagoval na žádost o doplnění odborného stanoviska sdělením, že dle jeho názoru bylo jím poskytnuté odborné stanovisko úplné, a odpovědi na dotazy položené Úřadem neposkytl, obrátil se Úřad následně s žádostí o poskytnutí odborného stanoviska na MMR jakožto ústřední orgán státní správy ve věcech územního plánování a stavebního řádu.
124. Z odborného stanoviska MMR ze dne 26. 10. 2017 shodně se stanoviskem osloveného stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2017 vyplynulo, že stavební úřad není oprávněn v rámci stavebního povolení upravovat či vypouštět podmínky uvedené v závazných stanoviscích dotčených správních orgánů. K dotazu Úřadu, zda může stavební úřad ve stavebním povolení stanovit další podmínky pro provádění stavby nad rámec podmínek uvedených ve stanoviscích dotčených správních orgánů, pak MMR sdělilo, že stavební úřad další podmínky pro provádění stavby ve stavebním povolení stanovovat může, přičemž jako příklad uvedlo podmínku koordinace stavby se stavbami souvisejícími. Současně MMR ve svém odborném stanovisku uvedlo, že v průběhu stavebního řízení musí být stavebním úřadem vypořádány veškeré námítky uplatněné v průběhu vedeného řízení ze strany účastníků řízení.

125. Úřad s ohledem na výše uvedené konstatuje, že závěry uvedené v odborném stanovisku MMR nepotvrzují tvrzení obviněného o tom, že stavební povolení nemůže obsahovat další podmínky pro provedení stavby nad rámec podmínek uvedených ve vyjádřeních dotčených orgánů státní správy. Z obou odborných stanovisek sice shodně vyplynulo, že stavební úřad nemůže ve stavebním povolení upravovat či vypouštět podmínky uvedené v závazných stanoviscích dotčených správních orgánů, avšak z odborného stanoviska MMR současně vyplynulo, že stavební povolení může kromě zapracovaných podmínek dotčených orgánů státní správy a správců či vlastníků sítí stanovit i další podmínky pro provádění stavby, a že v rámci stavebního řízení musí být stavebním úřadem vypořádány veškeré námitky účastníků řízení.
126. Úřad v návaznosti na uvedené skutečnosti konstatuje, že pokud může stavební povolení stanovit další podmínky pro provádění stavby nad rámec podmínek plynoucích ze stanovisek dotčených správních orgánů, jak uvedlo MMR ve svém odborném stanovisku, znamená to, že z něj mohou pro stavebníka (obviněného) vyplynout další povinnosti či omezení, která musí být při provádění stavby splněna či respektována. S ohledem na znění čl. 2. 1. zadávací dokumentace a znění čl. 1.3.1., 1.2.1.17. a 8.5.1. návrhu smlouvy by pak takovou povinnost či omezení musel přijmout a respektovat i dodavatel.
127. Dle obviněného podmínka tohoto typu je pouze výsledkem obecného požadavku na určitý základní standard provádění stavebních prací a nemůže vést k rozšíření či zúžení předmětu stavebních prací o další či jiné plnění. Dle Úřadu však z informace MMR o možnosti stanovení podmínek pro provádění stavby i nad rámec podmínek plynoucích ze stanovisek dotčených orgánů státní správy, a o povinnosti vypořádat veškeré námitky uplatněné jeho účastníky vyplývá, že v rámci stavebního povolení mohou být stanoveny podmínky plynoucí mj. i z námitek účastníků stavebního řízení. Pokud pak MMR výslovně zmínilo podmínku koordinace stavby se stavbami souvisejícími, dle Úřadu může taková podmínka spočívat například v povinnosti dodržovat při provádění stavebních prací určitá omezení (např. neprovádět stavební práce v určitých konkrétních dnech či hodinách) či ve stanovení povinnosti postupovat při provádění prací určitým způsobem, či se naopak určitého způsobu provádění prací vyvarovat. I podmínky tohoto typu přitom mají vliv na vymezení předmětu veřejné zakázky, neboť, jak již bylo uvedeno výše, vymezením předmětu veřejné zakázky je v případě stavebních prací nutno rozumět nikoliv pouze samotný technický popis stavby, ale i veškeré podmínky související s její realizací.
128. I pokud by tedy bylo pravdivé tvrzení obviněného, že určitá další podmínka pro provádění stavby, která bude stanovena ve stavebním povolení, nemůže vést k rozšíření či zúžení předmětu stavebních prací o další či jiné plnění, stále s ohledem na informace uvedené v odborném stanovisku MMR platí, že taková podmínka může ovlivňovat způsob realizace stavby, a je tedy bezpochyby způsobilá ovlivnit vymezení předmětu plnění veřejné zakázky.
129. Zatímco tedy podle obviněného z odborných stanovisek vyplývá, že stavební povolení nemůže definovat povahu a rozsah plnění předmětu veřejné zakázky způsobem, který by dodavatelé museli jakkoli zohledňovat ve své nabídce či který by ovlivňoval jakýkoli parametr jejich nabídky, Úřad je s ohledem na svou výše uvedenou argumentaci a na obsah odborného stanoviska MMR přesvědčen, že obsah stavebního povolení vymezení předmětu veřejné zakázky ovlivňovat může.

130. K argumentu obviněného, že požadavek na to, aby stavební povolení bylo součástí zadávacích podmínek, by znamenal, že součástí zadávacích podmínek by musely být i všechny v úvahu přicházející normy ČSN, ačkoliv odborně způsobilý dodavatel má tyto normy znát a nese odpovědnost za jejich případné nezachování, Úřad uvádí, že nelze srovnávat dokument typu norem ČSN se stavebním povolením. Normy ČSN jsou veřejně dostupnými dokumenty obecné povahy, které jsou aplikovatelné na provádění určitých činností obecně, a lze tedy skutečně důvodně předpokládat, že odborně způsobilí dodavatelé jsou s nimi obeznámeni. Současně pokud by s nimi určitý dodavatel obeznámen nebyl, s ohledem na jejich veřejnou dostupnost mu nic nebrání se s nimi před podáním nabídky do zadávacího řízení seznámit. Stavební povolení je však individuálním správním aktem týkajícím se konkrétní stavby, a pokud není dodavatelům ve lhůtě pro podání nabídek poskytnuto, nemají žádnou možnost se s konkrétními podmínkami z něj plynoucími seznámit a v nabídce je zohlednit. S ohledem na zcela rozdílný charakter obou typů dokumentů tak nelze předpoklad o obeznámenosti dodavatelů s normami ČSN dovozený z jejich odborné způsobilosti v žádném případě aplikovat na stavební povolení.
131. Pokud obviněný uvádí, že požadavek na to, aby stavební povolení bylo součástí zadávacích podmínek, by znamenal vyloučení možnosti povolení změny stavby před dokončením, pak Úřad konstatuje, že nevidí důvod, proč by tomu tak mělo být. Pokud se tímto tvrzením obviněný snaží naznačit, že v případě realizace staveb obecně může docházet k jejich změně, avšak nelze na základě toho po zadavateli vždy požadovat, aby všechny případné budoucí právní tituly ke změně stavby učinil součástí zadávacích podmínek, pak toto Úřad nepopírá, ovšem konstatuje, že je nutno odlišovat situaci, kdy zadavatel v zadávacích podmínkách výslovně stanoví, že při realizaci díla musí být dodržovány podmínky plynoucí ze stavebního povolení, tedy z dokumentu, jehož existence je pro vymezení předmětu veřejné zakázky a pro její vlastní realizaci zcela nezbytná a je tudíž nepochybné, že k jeho vydání před započatím realizace stavby dojde, od situace, kdy má ke změně stavby dojít až v průběhu vlastní realizace stavby na základě dokumentu, jehož vznik či existence nemohla být v době zpracování zadávací dokumentace známa či důvodně předvídána.
132. Úřad na základě uvedeného konstatuje, že pokud je v šetřeném případě předmětem veřejné zakázky provedení stavby, obviněný v rámci zadávacích podmínek poskytl dodavatelům stanoviska dotčených správních orgánů a správců či vlastníků sítí, ale neposkytl stavební povolení, jehož dodržování však v zadávacích podmínkách vyžaduje, a současně z odborného stanoviska MMR plyne, že stavební úřad může ve stavebním povolení stanovit podmínky pro provedení stavby nad rámec podmínek plynoucích ze stanovisek, která obviněný dodavatelům poskytl, pak je dle Úřadu zřejmé, že absence stavebního povolení v zadávacích podmínkách šetřené veřejné zakázky vede k jejich neúplnosti a tudíž netransparentnosti postupu obviněného.
133. Pokud obviněný uvádí, že stavební povolení nemá pro zpracování nabídek žádný význam, neboť předmět plnění veřejné zakázky není závislý na obsahu stavebního povolení, pak Úřad konstatuje, že pokud stavební povolení může obsahovat další podmínky pro provádění stavby, jak vyplynulo z odborného stanoviska MMR, tedy může stanovit případné další povinnosti či omezení zhotovitele stavby oproti tomu, co pro něj vyplynulo ze zadavatelem poskytnuté zadávací dokumentace, pak je naprosto zřejmé, že tento dokument pro vymezení předmětu plnění význam má.

134. K odkazu obviněného na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0174/2010/VZ-9961/2011/510/IFa/MG ze dne 7. 10. 2011 a k jeho argumentaci, že rozhodující pro určení dostatečné určitosti vymezení zadávacích podmínek je schopnost dodavatele zpracovat nabídku, Úřad uvádí, že v daném případě uchazeči o veřejnou zakázku jasnou představu o tom, jakým způsobem mají svoji nabídku zpracovat, mít nemohli, když právě absence stavebního povolení implikovala nejistotu o úplnosti zadávacích podmínek veřejné zakázky, tedy uchazeči o veřejnou zakázku neměli v době zpracování svých nabídek jistotu, že předmět plnění veřejné zakázky bude opravdu takový, jak byl zadávacími podmínkami (bez stavebního povolení) stanoven. Schopnost uchazečů zpracovat nabídku tak nebyla omezena důvody či skutečnostmi ležícími na jejich straně, ale byla omezena v důsledku chybějícího stavebního povolení.
135. K odkazu obviněného na rozhodnutí Úřadu ÚOHS-S0720/2012/VZ-6764/2013/511/MK1 ze dne 15. 4. 2013 a k argumentaci, že *„způsob stanovení zadávacích podmínek veřejné zakázky legitimně vychází z požadavku na dostatečnou míru odbornosti potenciálních dodavatelů“* Úřad odkazuje na svou argumentaci uvedenou v bodě 122. odůvodnění tohoto rozhodnutí a znovu opakuje, že to, že je určitý dodavatel odborně způsobilý, nemůže znamenat, že má být schopen odhadnout a ve své nabídce zohlednit obsah konkrétního stavebního povolení, které v době podání nabídky ještě nebylo vydáno. Úřad dodává, že požadavek na dostatečnou míru odbornosti potenciálních dodavatelů je sice legitimní, avšak tento požadavek nelze zaměňovat s odpovědností zadavatele za správnost a úplnost zadávací dokumentace, tedy za to, že zadávací dokumentace je zpracovaná v *„podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky“* jak stanovuje § 44 odst. 1 zákona. Je to pouze zadavatel, kdo za správnost a úplnost zadávací dokumentace nese odpovědnost.
136. Ke skutečnosti, že obviněný v zadávacím řízení na veřejnou zakázku obdržel celkem 9 „vzájemně porovnatelných nabídek“ Úřad uvádí, že tato skutečnost sama o sobě nedokládá, že zadávací podmínky k veřejné zakázce byly stanoveny v souladu se zákonem. Nelze vyloučit, že pokud by obviněný součástí zadávacích podmínek učinil také stavební povolení (čímž by odstranil zjevnou nejistotu o předmětu a způsobu plnění veřejné zakázky), mohl obdržet nabídky od více uchazečů, neboť neznalost obsahu stavebního povolení, které nebylo poskytnuto, ale mělo být při realizaci díla dodržováno, mohla některé potenciální uchazeče od podání nabídky odradit. Úřad tedy znovu uvádí, že z počtu obdržených nabídek nelze automaticky dovozovat, že zadávací podmínky byly vymezeny v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, jak uvádí obviněný. Stejný závěr pak platí i pro skutečnost, že v zákonné lhůtě nebyly proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky podány námitky.
137. K odkazu obviněného na obdobný postup jiného zadavatele při zadávání veřejných zakázek Úřad uvádí, že v tomto správním řízení přezkoumává konkrétní postup obviněného v konkrétní veřejné zakázce, a zohledňuje konkrétní skutkové okolnosti a zjištění související právě s přezkoumávanou veřejnou zakázkou. Postup jiného zadavatele v souvislosti s jinými veřejnými zakázkami je pro posouzení zákonnosti postupu obviněného v šetřené veřejné zakázce irelevantní. Z toho důvodu Úřad neprovedl obviněným navržený důkaz listinami - zadávací dokumentací, resp. výzvou k podání nabídek k uváděným veřejným zakázkám zmiňovaného jiného zadavatele.

138. V návaznosti na vše výše uvedené Úřad konstatuje, že v šetřeném případě předmět plnění veřejné zakázky nebyl vymezen ve všech podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, když obviněný v zadávacích podmínkách k veřejné zakázce uvedl odkaz na obsah stavebního povolení, ale stavební povolení uchazečům o veřejnou zakázku neposkytl. Uchazeči o veřejnou zakázku tak neměli možnost posoudit obsah tohoto dokumentu, zvážit povinnosti, jež z něj pro ně vyplývají, a tomu následně přizpůsobit zpracování jejich nabídek. Takový způsob stanovení zadávacích podmínek nelze považovat za transparentní.
139. Úřad dodává, že si je vědom skutečnosti, že patrně není vyloučena možnost, že stavební povolení v šetřeném případě nakonec žádné další podmínky nad rámec těch, které byly obsaženy ve stanoviscích dotčených správních orgánů a správců či vlastníků sítí, nestanovilo. Úřad však zdůrazňuje, že i pokud by tomu tak bylo, nemá to vliv na závěr Úřadu o nezákonnosti vymezení zadávacích podmínek obviněným. Pro dodavatele je totiž při jejich rozhodování o účasti v zadávacím řízení a při zpracování nabídek stěžejní právě podoba zadávacích podmínek; jinými slovy, i pokud by následně vydané stavební povolení rozsah a předmět plnění veřejné zakázky nemodifikovalo, v době zpracování a podání nabídek nebylo ze strany dodavatelů možno s určitostí předvídat, že tomu tak bude. Proto by taková skutečnost nemohla mít s ohledem na obecnou možnost stavebního úřadu stanovit ve stavebním povolení další podmínky pro realizaci stavby na závěr Úřadu o nezákonném vymezení zadávacích podmínek obviněným vliv.
140. Úřad shrnuje, že obviněný nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona tím, že nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, když v bodě 2.1. zadávací dokumentace stanovil, že *„V rámci realizace předmětu veřejné zakázky musí být dodrženy podmínky stanovené Stavebním povolením...“*, dále v čl. 1. 3. 1. návrhu smlouvy, který tvoří přílohu č. 2 zadávací dokumentace, uvedl, že rozsah předmětu smlouvy je vymezen projektovou dokumentací, jejíž součástí je *„...Stavební povolení...“*, v čl. 1.2.1.17 návrhu smlouvy uvedl, že mimo vlastního provedení stavebních prací je součástí díla zejména, nikoliv však výlučně, *„zajištění a splnění podmínek vyplývajících ... ze stavebního povolení...“* a v čl. 8.5.1. návrhu smlouvy uvedl, že se zhotovitel *„zavazuje dodržet při provádění Díla veškeré podmínky vyplývající z ... stavebního povolení“*, avšak stavební povolení obviněný uchazečům o veřejnou zakázku neposkytl. Obviněný následně dne 2. 1. 2017 uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku s vybraným uchazečem.
141. Úřad současně konstatuje, že popsaný nezákonný postup obviněného mohl mít podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Pokud si totiž uchazeči nemohli být jisti, zda po podání nabídek nedojde ve stavebním povolení ke stanovení dalších jim neznámých podmínek pro provádění díla, je pravděpodobné, že z toho plynoucí riziko určitým způsobem zohlednili v nabídkové ceně, přičemž, jelikož nabídková cena byla jediným hodnotícím kritériem, nelze vyloučit, že by mohla mít tato skutečnost podstatný vliv na konečný výsledek hodnocení nabídek. Je totiž zřejmé, že taková absence shora popsaných informací pro tvorbu nabídky a ceny za ní má dle soudu Úřadu jistě potenciálně podstatný vliv na výběr dodavatele, a to zvláště za situace, kdy jediným hodnotícím kritériem byla právě cena. Současně nelze vyloučit, že absence stavebního povolení mohla některé potenciální uchazeče od podání nabídky zcela odradit, a nelze vyloučit, že by některý z takových potenciálních uchazečů v případě své účasti v zadávacím řízení podal nabídku výhodnější než vybraný uchazeč.

142. K potencialitě vlivu nezákonného postupu obviněného na výběr nejvhodnější nabídky Úřad odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 58/2010-159 ze dne 20. 3. 2012, kde soud uvedl, že „[p]ro naplnění skutkové podstaty deliktu je přitom takováto možnost zcela postačující a soudu tedy nezbyvá než uzavřít s tím, že žalobce nevyvrátil, že by existovala možnost, že by v případě řádného zadání veřejné zakázky byla podána nabídka další, přičemž nelze vyloučit alespoň potenciální možnost, že by se taková nabídka stala nabídkou vítěznou. [...] K tomu je třeba poukázat na to, že se jedná toliko o možnost (hypotézu), kterou není možné jakkoli prokazovat“. Obdobně pak v rozhodnutí sp. zn. R406/2013 předseda Úřadu konstatoval, že „v tomto kontextu je třeba poukázat na znění ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona, dle něhož postačuje pouhá možnost podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, což vyplývá z formulace tohoto ustanovení zákona, cit.: ‚...nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.‘“ Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 7. 10. 2011 č. j. 62 Af 41/2010-72, dovodil, že „pro spáchání správního deliktu podle tohoto ustanovení [Pozn. Úřadu: § 120 odst. 1 písm. a)] (a pro uložení pokuty podle § 120 odst. 2 ZVZ) musí být prokázáno, že zadavatel porušil ZVZ, přitom k porušení ZVZ ze strany zadavatele došlo kvalifikovaným způsobem. Tento kvalifikovaný způsob porušení ZVZ (závažnější, ‚nebezpečnější‘ porušení ZVZ) je dán tehdy, pokud kromě samotného nedodržení pravidla podávaného z některého z ustanovení ZVZ již došlo k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku a zároveň pokud samotné nedodržení pravidla podávaného z některého z ustanovení ZVZ buď podstatně ovlivnilo, nebo mohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.“
143. Krajský soud v Brně pak v rozsudku č. j. 31 Af 23/2012-40 ze dne 26. 9. 2012 k materiální stránce deliktu uvedl, že „z dikce ‚podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit‘ vyplývá, že může jít o poruchový nebo i ohrožovací správní delikt. Zákonodárce tedy (za běžných okolností) spatřuje společenskou škodlivost již v tom, že mohlo dojít, nikoli nutně muselo, k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Není tedy pravdou, že nedošlo k naplnění materiálního znaku správního deliktu [...]. Již pouhá existence takové možnosti je společensky škodlivá, a došlo tedy k naplnění materiálního znaku (společenské škodlivosti) správního deliktu uvedeného v ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.“
144. Se shora uvedeným závěrem Krajského soudu v Brně vyslovil souhlas i NSS ve svém rozsudku č. j. 4 As 61/2016-38 ze dne 28. 6. 2016, když konstatoval, že v případě, kdy správní orgán (Úřad) shledá, že „se v daném případě jedná o ohrožovací formu správního deliktu, nelze faktický vznik škody z logiky věci nijak prokazovat. Pokud by totiž správní orgán toto ohrožení právem chráněného zájmu blíže prokazoval, ve skutečnosti by jeho dokazování směřovalo k tomu, do jaké míry došlo ke skutečné poruše u tohoto právem chráněného zájmu (...) Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem (...), že takové dokazování by bylo nepřiměřeně obtížné či přímo někdy i nemožné, neboť by bylo nutné oslovit blíže neurčený okruh jiných dodavatelů nacházejících se často na velkém území. Takové dokazování by proto bylo často za hranicí možností správního orgánu a mohlo by vést k nemožnosti účinného postihování porušení povinností zadavatelů dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.“
145. Úřad v návaznosti na všechny výše uvedené skutečnosti uzavírá, že obviněný se dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 44

odst. 1 zákona v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona, když nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, když v bodě 2. 1. zadávací dokumentace na veřejnou zakázku stanovil, že „V rámci realizace předmětu veřejné zakázky musí být dodrženy podmínky stanovené Stavebním povolením...“, dále v čl. 1. 3. 1. návrhu smlouvy, který tvoří přílohu č. 2 zadávací dokumentace, uvedl, že rozsah předmětu smlouvy je vymezen projektovou dokumentací, jejíž součástí je „...Stavební povolení...“, v čl. 1.2.1.17 návrhu smlouvy uvedl, že mimo vlastního provedení stavebních prací je součástí díla zejména, nikoliv však výlučně, „zajištění a splnění podmínek vyplývajících ... ze stavebního povolení...“ a v čl. 8.5.1. návrhu smlouvy uvedl, že se zhotovitel „zavazuje dodržet při provádění Díla veškeré podmínky vyplývající z ... stavebního povolení“, avšak stavební povolení obviněný uchazečům o veřejnou zakázku neposkytl, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 2. 1. 2017 smlouvu na veřejnou zakázku. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

146. Úřad pro úplnost dodává, že s ohledem na to, že dne 1. 10. 2016 nabyt účinnosti ZZVZ, se v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zabýval otázkou, podle jakého právního předpisu je třeba jednání obviněného posuzovat. V této souvislosti lze uvést, že jednání obviněného je přestupkem jak podle zákona (§ 120 odst. 1 písm. a)), tak i podle ZZVZ (§ 268 odst. 1 písm. b)). Podle obou právních úprav by také obviněnému hrozila stejně vysoká pokuta [srov. ust. § 120 odst. 2 písm. a) zákona a 268 odst. 2 písm. a) ZZVZ]. Za tohoto stavu věci lze konstatovat, že pozdější právní úprava obsažená v ZZVZ není pro obviněného příznivější, a proto jednání obviněného Úřad posuzoval v souladu s § 274 odst. 1 písm. a) ZZVZ podle zákona.

K výroku II. rozhodnutí

Relevantní ustanovení zákona

147. Podle § 216 odst. 1 ZZVZ je zadavatel povinen uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvoří všechny dokumenty v listinné nebo elektronické podobě a výstupy z ústní komunikace, jejichž pořízení v průběhu zadávacího řízení, popřípadě po jeho ukončení, vyžaduje tento zákon, včetně úplného znění originálů nabídek všech dodavatelů, a to po dobu 10 let ode dne ukončení zadávacího řízení nebo od změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, nestanoví-li jiný právní předpis lhůtu delší.
148. Podle § 258 odst. 1 ZZVZ je zadavatel povinen do 10 dnů ode dne doručení výzvy Úřadu odeslat dokumentaci o zadávacím řízení prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, s výjimkou dokumentů uvedených v § 252 odst. 4, které je povinen v téže lhůtě odeslat Úřadu v listinné podobě, prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
149. Podle § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ se zadavatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1, 3 nebo 4, § 254 odst. 5 nebo 6 nebo § 258 odst. 1.

K přestupku dle § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ

150. Úřad nejprve obecně uvádí, že jako kontrolnímu orgánu, který je podle § 248 zákona příslušný k doзору mj. nad dodržováním pravidel stanovených ZZVZ a zadávacími

podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, mu nezaslání dokumentace o zadávacím řízení ve lhůtě stanovené zákonem podstatně ztěžuje, či zcela znemožňuje provedení zákonem uloženého dozoru. Úřad dále uvádí, že pouze na základě dokumentace o zadávacím řízení lze přitom ze strany Úřadu objektivně ověřit, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky dodržel pravidla stanovená zákonem. Poskytnutí zákonem stanovených dokumentů zadavatelem je tak nezbytným předpokladem pro řádný průběh šetření prováděného Úřadem a z téhož důvodu je tak nezaslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu v zákonné lhůtě kvalifikováno jako přestupek.

151. Ustanovení § 258 odst. 1 ZZVZ stanoví, že zadavatel je Úřadu povinen do 10 dnů ode dne doručení výzvy Úřadu odeslat dokumentaci o zadávacím řízení prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, s výjimkou dokumentů uvedených v § 252 odst. 4 ZZVZ, které je povinen v téže lhůtě odeslat Úřadu v listinné podobě, prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
152. V šetřeném případě Úřad přípisem č. j. ÚOHS-P0390/2017/VZ-19185/2017/511/KLi ze dne 27. 6. 2017 (dále jen „výzva“) vyzval obviněného k zaslání dokumentace o zadávacím řízení a vyjádření se ke skutečnostem uvedeným ve výzvě. Podle doručky datové zprávy byla výzva obviněnému doručena dne 28. 6. 2017, a posledním dnem desetidenní lhůty pro zaslání dokumentace o zadávacím řízení tak bylo pondělí 10. 7. 2017.
153. Obviněný Úřadu doručil dne 4. 7. 2017 přípis, kterým Úřad požádal o prodloužení lhůty k zaslání dokumentace o zadávacím řízení a svého vyjádření. Úřad obviněnému následně přípisem č. j. ÚOHS-P0390/2017/VZ-20089/2017/511/KLi ze dne 10. 7. 2017, který byl obviněnému doručen téhož dne, sdělil, že lhůtu k zaslání dokumentace o zadávacím řízení prodloužit nelze, neboť se nejedná o lhůtu určenou správním orgánem, ale o lhůtu stanovenou ZZVZ, konkrétně ustanovením § 258 odst. 1 ZZVZ. Současně Úřad obviněnému prodloužil lhůtu k zaslání vyjádření do 13. 7. 2017.
154. Jelikož obviněný Úřadu dokumentaci ani své vyjádření nezaslal, vyzval jej Úřad dne 17. 7. 2017 opětovně k jejich zaslání.
155. Dne 17. 7. 2017 Úřad prostřednictvím datové schránky obdržel od obviněného vyjádření ke skutečnostem uvedeným ve výzvě ze dne 27. 6. 2017.
156. Dne 18. 7. 2017 Úřad prostřednictvím držitele poštovní licence obdržel část dokumentace o zadávacím řízení v listinné podobě, konkrétně zadávací dokumentaci včetně dodatečných informací a dále listiny dokumentující postup zadavatele v zadávacím řízení, včetně uzavřené smlouvy na veřejnou zakázku. Součástí poskytnuté dokumentace bylo i CD obsahující elektronickou podobu zadávací dokumentace a dodatečných informací opatřenou elektronickým podpisem. Úřad prostřednictvím aplikace umožňující on-line sledování zásilek (dostupné na <https://www.postaonline.cz/trackandtrace>) zjistil, že předmětná zásilka byla obviněným podána k přepravě dne 17. 7. 2017.
157. Dne 21. 7. 2017 Úřad prostřednictvím držitele poštovní licence obdržel zbývající část dokumentace o zadávacím řízení (nabídky dodavatelů). Úřad prostřednictvím aplikace umožňující on-line sledování zásilek (dostupné na

<https://www.postaonline.cz/trackandtrace>) zjistil, že předmětná zásilka byla obviněným podána k přepravě dne 20. 7. 2017.

158. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že obviněný nesplnil svou povinnost stanovenou v § 258 odst. 1 ZZVZ, neboť dokumentaci o zadávacím řízení Úřadu neodeslal do 10 dnů ode dne obdržení výzvy Úřadu, tj. do 10. 7. 2017, ale učinil tak prokazatelně až dne 20. 7. 2017, kdy Úřadu odeslal poslední část dokumentace o zadávacím řízení. Zadavatel tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ.
159. K argumentaci obviněného, že na výzvu Úřadu reagoval svou písemnou žádostí o prodloužení termínu pro odeslání dokumentace, čímž dle svého názoru Úřadu avizoval svou připravenost k poskytnutí dokumentace, Úřad uvádí, že ustanovení § 258 odst. 1 ZZVZ nevyžaduje, aby obviněný v desetidenní lhůtě na výzvu libovolným způsobem reagoval, resp. aby Úřadu avizoval, že je připraven svou povinnost splnit, ale aby svou povinnost fakticky splnil, tedy aby dokumentaci o zadávacím řízení ve lhůtě deseti dnů od doručení výzvy Úřadu odeslal.
160. K argumentaci obviněného, podle níž mu okamžik načasování výzvy umožňoval reagovat pouze v pěti pracovních dnech, Úřad předně uvádí, že lhůta 10 dnů pro odeslání dokumentace o zadávacím řízení je stanovena zákonem a nikoliv samotným Úřadem, její délku tedy Úřad nemůže ovlivnit (tj. nemůže ji ani prodloužit) a obviněný ji tudíž musí respektovat. Z výše popsaného průběhu šetření u Úřadu pak vyplývá, že výzva k zaslání dokumentace byla obviněnému doručena ve středu 28. 6. 2017, posledním dnem pro splnění povinnosti odeslat Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení pak bylo pondělí 10. 7. 2017. Je pravdou, že do běhu lhůty připadly dva státní svátky (5. a 6. 7.), nicméně i tak obviněný neměl ke splnění své zákonné povinnosti obviněný 5 pracovních dnů, jak tvrdí, ale pracovních dnů 6 (29. 6., 30. 6., 3. 7., 4. 7., 7. 7. a 10. 7.). Celkově pak měl na splnění své povinnosti 12 kalendářních dnů. Úřad pouze pro ilustraci dodává, že zadavatel, kterému by byla v období, do něhož nespadá žádný státní svátek, výzva k zaslání dokumentace doručena ve čtvrtek, by měl na splnění své povinnosti 7 pracovních dnů, tj. pouze o jeden pracovní den více, než měl obviněný v šetřeném případě; celkově by pak měl na splnění povinnosti 11 kalendářních dnů, zatímco obviněný jich měl 12.
161. K námitce týkající se nedostatečné délky lhůty k zaslání dokumentace tak Úřad uvádí, že z hlediska pracovních dnů byla lhůta opravdu určitým způsobem zkrácena, avšak obviněný měl stále 6 pracovních dní na to, aby svou povinnost splnil. K tomu Úřad dodává, že ke splnění povinnosti stanovené v § 258 odst. 1 ZZVZ ze strany obviněného postačovalo dokumentaci Úřadu stanoveným způsobem odeslat, což je úkon, který dle názoru Úřadu obviněného z hlediska odborné a časové náročnosti nijak významně nezatěžuje. Tato argumentace zadavatele tak nemá vliv na to, že byla naplněna skutková podstata přestupku, kdy zadavatel neodeslal dokumentaci v zákonem vymezené lhůtě.
162. K faktické délce lhůty Úřad dále uvádí, že není možné, aby při své kontrolní činnosti přihlížel ke skutečnostem typu státních svátků či období dovolených a data odesílání výzev zadavatelům jim přizpůsoboval. Úřad souběžně řeší velké množství případů a své úkoly plynoucí z jeho zákonem vymezené pravomoci musí plnit kontinuálně, a pokud by měl brát ve všech případech v potaz případné státní svátky či období dovolených, byl by řádný výkon jeho činnosti reálně narušen.

163. Pokud obviněný uvádí, že neměl indicie o tom, že je jeho postup předmětem šetření Úřadu, a tudíž nemohl předvídat okamžik běhu lhůty pro zaslání dokumentace, pak Úřad zdůrazňuje, že povinnost k odeslání dokumentace je obviněnému stanovena ZZVZ, obviněný tedy má být s existencí takové povinnosti obeznámen a současně má být srozuměn s tím, že může být kdykoliv Úřadem vyzván k jejímu splnění. O tom, že jeho postup v určitém zadávacím řízení je předmětem šetření Úřadu, se přitom logicky dozví právě z výzvy k zaslání dokumentace o zadávacím řízení, v níž je s předmětem šetření obeznámen. Obviněný tedy musí být kdykoliv připraven dokumentaci o zadávacím řízení Úřadu na jeho výzvu zaslat; je přitom pouze na něm, jakým způsobem či pomocí jakých prostředků či vnitřních organizačních opatření splnění této povinnosti zajistí. Skutečnost, že v konkrétním případě je lhůta zkrácena o dny státních svátků tedy nemá na povinnost zadavatele odeslat Úřadu dokumentaci v zákonem stanovené lhůty vliv.
164. K namítané nedostatečné délce lhůty a „načasování“ odeslání výzvy Úřad považuje za nutné dále uvést, že tato argumentace obviněného by dávala smysl v případě, kdy by obviněný svou povinnost splnil neprodleně po uplynutí zákonné lhůty, resp. pokud by ji splnil maximálně s prodlením odpovídajícím reálnému zkrácení lhůty. Obviněný však první část dokumentace Úřadu odeslal dne 17. 7. 2017 a zbývající část dne 20. 7. 2017, tedy deset dnů po uplynutí lhůty, z čehož není zřejmá jakákoli snaha obviněného o neprodlené splnění povinnosti, o níž se snaží Úřad přesvědčit. Úřad však současně dodává, že i v případě, že by obviněný dokumentaci odeslal s prodlením odpovídajícím zkrácení lhůty o dny státních svátků, by přestupek spáchal, neboť ZZVZ nestanoví, že by se v takovém případě délka lhůty pro odeslání dokumentace automaticky prodlužovala. Úřad pouze obecně dodává, že faktické zkrácení lhůty pro odeslání dokumentace v důsledku menšího počtu pracovních dnů by teoreticky mohlo být zohledněno ve prospěch obviněného při zvažování výše pokuty, avšak mohlo by tak tomu být zejména v případě, kdy by obviněný svou povinnost splnil nejpozději v době odpovídající tomuto zkrácení. V šetřeném případě tomu tak však nebylo, neboť zadavatel svou povinnost splnil až deset dnů po uplynutí lhůty stanovené ZZVZ.
165. K argumentu obviněného, že předmětná dokumentace o zadávacím řízení se nacházela u třetí osoby - administrátora, Úřad uvádí, že tato skutečnost nemůže obviněného zprostit odpovědnosti za nesplnění jeho povinnosti. Úřad opakuje, že obviněný musí být schopen a připraven své zákonné povinnosti řádně plnit, a je na něm, aby k tomu zajistil odpovídající podmínky. Pokud se tedy obviněný rozhodl dokumentaci o zadávacím řízení uložit u třetí osoby, musel být srozuměn s tím, že bude důležité, jak si nastaví spolupráci s tímto subjektem. V případě výzvy Úřadu dle § 258 odst. 1 ZZVZ může toto uložení vést k rychlému splnění povinnosti zadavatele ze strany administrátora, který dokumentaci Úřadu poskytne, a to i v době, kdy jsou kapacity zadavatele vytíženy či sníženy (např. v době dovolené) na minimum. Pokud však zadavatel nastavil součinnost s administrátorem tak, že ten nejprve musí dokumentaci zaslat zadavateli a teprve následně ji zadavatel odesílá Úřadu, nelze takový těžkopádný a logicky déle trvající (hovoříme-li o dokumentaci v listinné podobě) mechanismus, který zadavatel zvolil, než respektovat. Přitom však jde k tíži zadavatele, že tento mechanismus mu neumožnil flexibilně reagovat na výzvu Úřadu dle § 258 odst. 1 ZZVZ. Zadavatel měl tedy přijmout či zajistit takové mechanismy, aby i při jejím uložení u třetí osoby byl schopen zajistit plnění svých zákonných povinností s dokumentací souvisejících.

166. K argumentu obviněného, že dne 3. 7. 2017 mu bylo prostřednictvím telefonátu s úřední osobou Úřadu sděleno, že s prodloužením termínu pro odeslání předmětné dokumentace o zadávacím řízení „neбудe problém“, Úřad uvádí, že za účelem zjištění skutkového stavu týkajícího se obviněným zmiňovaného telefonátu Úřad provedl dne 11. 9. 2017 výslech příslušného zaměstnance Úřadu, který měl dle tvrzení obviněného údajnou informaci o možném prodloužení lhůty poskytnout. Obviněný přitom zpochybnil použitelnost svědeckého důkazu v tomto správním řízení. Aniž by Úřad hodnotil relevanci této námitky obviněného, vyhověl navrženému postupu a tento důkaz Úřad vůbec nepoužil a nevyvodil z něj žádné skutkové zjištění ani jiné závěry, které by zhodnocoval ve vzájemných souvislostech s důkazy dalšími, zda s nimi tvoří kompatibilní celek. Je tomu tak proto, že tento důkaz není pro právní posouzení věci rozhodný. Právní posouzení věci lze totiž podat na základě skutkového stavu dle soudu Úřadu dostatečně zjištěného z jiných podkladů pro vydání rozhodnutí. Úřad na tomto místě pro úplnost uvádí, že svědek je fyzická osoba odlišná od obviněného, předvolaná správním orgánem, aby uvedla všechny jí známé skutečnosti, které vnímala svými smysly. Svědek vypovídá pouze o tom, co viděl, slyšel a co bezprostředně vnímal. Hodnocení faktů mu nepřisluší. Nadto Úřad pro dobrou správu konstatuje, že zaměstnanci Úřadu, který svědeckou výpověď podával, skončil služební poměr u Úřadu k 8. 10. 2017, tzn. od uvedené doby na Úřadu nepracuje. Přitom celý říjen a listopad ještě trvalo shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, jejichž účelem bylo zjistit všechny údaje a skutečnosti, které by mohly přispět ke zjištění stavu věci, která je předmětem správního řízení, v rozsahu vyžadovaném v § 3 správního řádu, takže je zřejmé, že věc příslušným zaměstnancem Úřadu právně posuzována nebyla. Až dne 13. 11. 2017, resp. následně znovu dne 14. 12. 2017 byl obviněný usnesením vyzván poté, co Úřad shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, nechť se vyjádří ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí, a teprve poté došlo k posouzení věci.
167. Úřad tedy právně posuzoval věc, aniž by jakkoli vycházel ze zjištění vyvěrajících z předmětného výslechu svědka. Z jiných podkladů pro vydání rozhodnutí je dostatečně zjištěn stav věci, která je předmětem správního řízení, v rozsahu vyžadovaném v § 3 správního řádu. Přitom předně platí, že lhůta k odeslání dokumentace o zadávacím řízení je lhůtou zákonnou, kterou nelze prodloužit. To, že zde není žádná diskrece Úřadu v tom, jakou lhůtu Úřad zadavateli stanoví, resp. v jaké lhůtě zadavatel musí předmětnou povinnost splnit, ostatně plyne z dikce § 258 odst. 1 ZZVZ, dle kterého platí, že „*[Z]adavatel je povinen do 10 dnů ode dne doručení výzvy Úřadu odeslat dokumentaci o zadávacím řízení ....*“. Pouze nad rámec pak Úřad konstatuje, že i v případě, kdy by lhůtu prodloužit šlo, pak by o jejím prodloužení v souladu s § 39 odst. 4 správního řádu muselo být rozhodnuto usnesením, tzn. písemně, tedy odvolávat se na to, že k jejímu prodloužení došlo ústně (telefonicky), není přípádné.
168. K argumentaci obviněného, kdy se odvolává na telefonický hovor, pak Úřad uvádí, že směřuje do toho, že obviněný spoléhal na právní radu osoby – zaměstnance Úřadu, přičemž Úřad tuto argumentaci nepovažuje v dané věci za relevantní.
169. Obviněný ve svých přípisech tvrdí, že spoléhal na právní radu, kterou měl obdržet telefonicky dne 3. 7. 2017 a která se měla týkat možnosti zaslat dokumentaci o zadávacím řízení i po uplynutí lhůty stanovené v § 258 odst. 1 ZZVZ. Přitom dne 4. 7. 2017 zaslal obviněný Úřadu písemnou žádost o prodloužení této lhůty. Dne 10. 7. 2017 Úřad zareagoval sdělením o

nemožnosti prodloužit tuto lhůtu. Jestliže obviněný se dovolává toho, že spoléhal na ústní radu, kterou měl dostat dne 3. 7. 2017, přitom však později mu byl k jeho žádosti Úřadem písemně sdělen jasný závěr, jak je nezbytné postupovat, pak takové spoléhání na radu, pokud takovou vůbec dostal, bylo zcela nesprávné a v rozporu s jasnými písemnými závěry, které obviněný později obdržel.

170. Přitom je nutné konstatovat, že porušení zákonem uložené povinnosti je v rozhodné normě konstruováno jako odpovědnost zadavatele, a to objektivní. Nezkoumá se tedy zavinění jako vnitřní vztah pachatele k následku jeho jednání. Subjektivní stránka je takovým psychickým vztahem pachatele, který nelze přímo pozorovat, a na zavinění lze proto usuzovat ze všech rozhodných okolností. Není tedy vůbec v této věci projednávané Úřadem podstatné, zda osoba starosty spoléhala na určitou právní radu (pokud vůbec takovou dostala) zaměstnance Úřadu (tady Úřad akcentuje, že bylo jasně výše popsáno a prokázáno, že se zadavateli později, než proběhl předmětný telefonát, dostalo jasné písemné informace ke lhůtě k zaslání dokumentace o zadávacím řízení). Jak již Úřad uvedl výše, zavinění je psychický vztah pachatele k jednání a následku tohoto jednání. Toto zavinění nelze dovozovat v některých případech, kdy pachatel jednal na základě předchozí porady s odborníkem v oblasti „zakázkového“ práva, za jakého lze jistě považovat zaměstnance Úřadu. V této věci však není řešena otázka zavinění osoby starosty či obviněného. Obviněný je povinen splnit zákonem jasně a srozumitelně stanovenou povinnost odeslat do 10 dnů od výzvy Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení. Obviněný se dle svého tvrzení telefonicky doptával na možnost prodloužení této lhůty. Následně písemně odeslal písemnou žádost o prodloužení lhůty stanovené v § 258 odst. 1 zákona. Úřad dne 10. 7. 2017 ve svém písemném stanovisku adresovaném obviněnému jasně sdělil svůj závěr o neprodloužení předmětné lhůty. Lze tak uzavřít, že je jednoznačně dána objektivní odpovědnost obviněného za nesplnění této povinnosti. Nad rámec k tomu Úřad uvádí, že obviněný tedy věděl a musel vědět, že povinnost dle § 258 odst. 1 ZZVZ musí splnit do 10. 7. 2017.
171. Z učiněných úkonů Úřadu, které jsou samozřejmě součástí správního spisu, je zcela jednoznačně zřejmé, že dne 4. 7. 2017 obviněný Úřadu zaslal písemnou žádost o prodloužení lhůty k odeslání dokumentace a že dne 10. 7. 2017 na tuto žádost Úřad reagoval sdělením, že tuto lhůtu, jakožto lhůtu stanovenou zákonem, prodloužit nelze. Z výpisu systému datových schránek vyplývá, že sdělení bylo obviněnému doručeno 10. 7. 2017 v časných odpoledních hodinách. Obviněný byl tedy ještě poslední den lhůty, v níž mohl splnit svou zákonem uloženou povinnost, prokazatelně seznámen s tím, že lhůtu k odeslání dokumentace prodloužit nelze, přesto však kompletní dokumentaci Úřadu zaslal až o deset dní později.
172. Pokud tedy obviněný ve svém vyjádření v rámci rekapitulace svých tvrzení píše, že „... Úřad k předchozí žádosti Zadavatele prodloužil 10denní lhůtu“, pak toto jeho tvrzení není pravdivé. Toto tvrzení je v rozporu se shora uvedenými závěry. Obviněný písemně Úřad požádal o prodloužení lhůty, Úřad na to reagoval písemně tak, že tuto zákonnou lhůtu prodloužit nelze, a to ještě před jejím uplynutím. Obviněný tedy věděl, že nedošlo k prodloužení lhůty, a proto je nezbytné dokumentaci Úřadu ve lhůtě stanovené ZZVZ odeslat.
173. K tvrzení, že „načasování žádosti Úřadu o předložení dokumentace zjevně neumožňovalo Zadavateli reagovat jinak, než jak zadavatel reagoval“, Úřad konstatuje, že skutečnost, že obviněný nebyl schopen na výzvu Úřadu reagovat tak, jak požaduje zákon, tedy ve stanovené

lhůtě odeslat dokumentaci o zadávacím řízení, nelze (a to i s přihlédnutím k tomu, že obviněný svou povinnost splnil nikoliv neprodleně po uplynutí zákonné lhůty, ale až desátý den po jejím uplynutí), považovat zřejmě za důsledek načasování výzvy Úřadu, nýbrž za důsledek nepřipravenosti obviněného plnit své zákonné povinnosti.

174. K návrhu obviněného na provedení důkazu svědeckou výpovědí Ing. Petra Digrina, Ph.D. za účelem prokázání tvrzení obviněného týkajících se okolností telefonické komunikace obviněného se zaměstnancem Úřadu v souvislosti se lhůtou pro odeslání dokumentace Úřad uvádí, že provedení tohoto důkazu nepovažoval v daném případě za potřebné a účelné, ani za nezbytné k zachování práv obviněného ve správním řízení. Obviněný své stanovisko, resp. svůj popis okolností a obsahu telefonického hovoru se zaměstnancem Úřadu uskutečněného dne 3. 7. 2017 dostatečně popsal ve svém vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení. Současně Úřad konstatuje, že pro posouzení splnění povinnosti obviněného nemá obsah předmětného telefonického hovoru význam, když k nezpochybnitelnému závěru o nesplnění povinnosti stanovené v § 258 odst. 1 zákona Úřad dospěl na základě jiných skutkových zjištění, která byla popsána výše.
175. K argumentaci obviněného týkající se absence společenské škodlivosti, resp. materiální stránky předmětného přestupku Úřad odkazuje na ustanovení § 270 odst. 1 ZZVZ, podle kterého se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý. Argumentace judikaturou vážící se k materiálnímu pojetí je tady nepřípustná, když z § 270 odst. 1 ZZVZ je zřejmé, že zákonodárce u přestupků dle zákona učinil odklon a založil zde formální pojetí přestupku. Úřad na tomto místě znovu akcentuje, že dle dikce ustanovení § 270 odst. 1 ZZVZ se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý. V této souvislosti lze odkázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „změnový zákon“), kde je uvedeno, že: *„Materiálně-formální pojetí se pro oblast zadávání veřejných zakázek nejeví jako zcela vhodné. Společenská škodlivost je u těchto přestupků dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku. V případě, že by konkrétní společenská škodlivost protiprávního jednání nedosahovala ani minimální hranice typové škodlivosti, nebyl by dán veřejný zájem na jeho stíhání. Proto se upravuje vyvatitelná právní domněnka spočívající v tom, že se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.“* Z uvedeného vyplývá, že pokud jednání příslušného obviněného naplňuje formální znaky skutkové podstaty některého z přestupků upravených zákonem, pak již není nutné posuzovat materiální stránku takového jednání, tzn. jeho společenskou škodlivost, jelikož ta je tímto protiprávním jednáním bez dalšího naplněna, tudíž Úřad – nevyvrátil-li obviněný tuto domněnku – není dle zákona povinen zkoumat materiální stránku spáchaného přestupku. Argumentace obviněného (jeho právního zástupce) přitom vůbec nesměřuje k vyvrácení této domněnky. Směřuje pouze k materiální stránce, která je dle obviněného esenciální složkou konceptu odpovědnosti za uvedený přestupek, což však prima facie není pravdivé. Takovou argumentaci by bylo lze považovat za relevantní k § 5 přestupkového zákona (podle něhož *„[p]řestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“*), nicméně to je zcela jiná koncepce, než na které je postavena definice přestupku (formální pojetí) zvolené

zákonodárcem u ZZVZ, kde je ve speciální úpravě § 270 odst. 1 ZZVZ zakotven odklon od obecného pravidla v § 5 přestupkového zákona.

176. Z § 270 odst. 1 ZZVZ vyplývá, že pokud jednání příslušného obviněného naplňuje formální znaky skutkové podstaty některého z přestupků upravených zákonem, pak již není nutné posuzovat materiální stránku takového jednání, tzn. jeho společenskou škodlivost, jelikož ta je tímto protiprávním jednáním bez dalšího naplněna, tudíž Úřad – nevyvrátil-li obviněný tuto domněnku – není dle zákona povinen zkoumat materiální stránku spáchaného přestupku. Ostatně i závěry obviněného ve vyjádření směřují k tomu, že nepopírá, že dokumentaci neodeslal ve stanovené desetidenní lhůtě (do 10. 7. 2017), takže i on uzavírá, že skutkovou podstatu přestupku po formální stránce naplnil. Přitom neuváděl tvrzení, která by domněnku vyvrátila. Je přitom zřejmé, že pro přezkum daného případu je nezbytné posoudit úkony učiněné obviněným tak, jak jsou zachyceny v dokumentaci o zadávacím řízení. Zadavatel (obviněný) není oprávněn dovozovat či předjímat, jakou část dokumentace o zadávacím řízení Úřad při přezkumu případu použije, kdy ji potřebuje a kdy mu nějaké části zašle [např. v tom smyslu, že Úřadu na začátku návrhového řízení pošle jen doručky ohledně úkonů učiněných v zadávacím řízení, protože Úřad na začátku nejprve bude zkoumat řádnost návrhu, a tak ho nemá zajímat nic jiného, přitom bude zadavatel konstatovat, že Úřadu stačí odeslat dokumentaci (a to ještě jen část, o jejíž relevanci pro správní řízení je zadavatel přesvědčen] k věcnému posouzení postupu zadavatele až po 20 dnech, neboť v tu dobu by se mohl k tomuto dostat apod. Z dikce zákona (§ 258 odst. 1 zákona) plyne, že zadavatel nemá předjímat, co Úřad k posouzení věci z dokumentace o zadávacím řízení „potřebuje“ a co již ne. Naopak z dikce § 258 odst. 1 zákona plyne zadavateli povinnost doručit (kompletní) dokumentaci o zadávacím řízení a pak již Úřad má věc v zákonných lhůtách posoudit, shromážďovat podklady apod. Obviněný tak přímo ze zákona při zohlednění formálního pojetí přestupku dle § 270 odst. 1 zákona nemá limitovat zákonné znění, ukládající mu předat celou dokumentaci o zadávacím řízení, a předkládat ji Úřadu později či jen část s názorem, že tuto část nepotřebuje. ZZVZ jednoznačně stanovuje, že zadavatel (obviněný) má povinnost do 10 dnů od předmětné výzvy Úřadu odeslat dokumentaci o zadávacím řízení. Ustanovení § 216 ZZVZ rozumí dokumentací o zadávacím řízení originály dokumentů pořízených v průběhu zadávacího řízení a právě tyto materiály a v této lhůtě má zadavatel povinnost Úřadu v případě § 258 odst. 1 ZZVZ Úřadu odeslat.
177. V daném případě přitom postup (resp. nečinnost) obviněného formální znaky přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) bezpochyby naplňuje, neboť obviněný prokazatelně nesplnil svou povinnost stanovenou v § 258 odst. 1 zákona. Není tedy pochyb o tom, že podmínka společenské škodlivosti přestupku je v šetřeném případě naplněna. Argumentace obviněného a jeho odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 27/2008 a 8 As 17/2007 a na rozhodnutí Úřadu č. j. S0358/2015/VZ-42138/2015/552/DBo je tedy vzhledem k ustanovení § 270 odst. 1 ZZVZ, které v době vydání uvedených rozhodnutí neplatilo, irelevantní.
178. Úřad s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti konstatuje, že obviněný se dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ tím, že nesplnil povinnost stanovenou v § 258 odst. 1 ZZVZ, když do 10 dnů ode dne doručení výzvy Úřadu ze dne 27. 6. 2017, tj. do 10. 7. 2017, neodeslal Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení, ale učinil tak až dne 20. 7. 2017.
179. S ohledem na výše uvedené Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

K výroku III. rozhodnutí

Relevantní ustanovení zákona

180. Podle § 147a odst. 1 písm. a) zákona uveřejní veřejný zadavatel na profilu zadavatele smlouvu uzavřenou na veřejnou zakázku včetně všech jejích změn a dodatků.
181. Podle § 147a odst. 2 zákona veřejný zadavatel uveřejní podle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení zákona celé znění smlouvy nebo rámcové smlouvy do 15 dnů od jejího uzavření. Pokud veřejný zadavatel postupoval podle § 89 odst. 3 věty druhé ZVZ, uveřejní přílohy rámcové smlouvy do 15 dnů od skončení účinnosti rámcové smlouvy. Veřejný zadavatel neuveřejní informace, u kterých to vyžaduje ochrana informací a údajů podle zvláštních právních předpisů. Povinnost podle odstavce 1 písm. a) citovaného ustanovení zákona se nevztahuje na
- a) smlouvy na veřejné zakázky malého rozsahu, jejichž cena nepřesáhne 500 000 Kč bez DPH,
  - b) smlouvy na veřejné zakázky, u nichž veřejný zadavatel postupoval v souladu s § 18 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) a c), odst. 3 písm. e) a odst. 4 písm. d) ZVZ,
  - c) smlouvy na plnění veřejných zakázek zadané na základě rámcové smlouvy nebo v dynamickém nákupním systému, jejichž cena nepřesáhne 500 000 Kč bez daně z přidané hodnoty.
182. Ustanovení § 275 odst. 2 ZZVZ stanoví, že uveřejnění údajů a informací o veřejných zakázkách podle § 146 až 147a zákona č. 137/2006 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (ZZVZ), které se týkají zadávacího řízení, koncesního řízení nebo soutěže o návrh zahájených podle zákona č. 137/2006 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (ZZVZ), se provede podle ZZVZ.
183. Podle § 219 odst. 1 ZZVZ veřejný zadavatel uveřejní na profilu zadavatele smlouvu uzavřenou na veřejnou zakázku včetně všech jejích změn a dodatků, a to do 15 dnů od jejich uzavření nebo od konce každého čtvrtletí v případě veřejných zakázek zadávaných na základě rámcové dohody nebo dynamickém nákupním systému. To neplatí pro
- a) smlouvu na veřejnou zakázku, jejíž cena nepřesáhne 500 000 Kč bez daně z přidané hodnoty,
  - b) smlouvu na veřejnou zakázku, u které veřejný zadavatel postupoval v souladu s § 29 písm. a) až c) a písm. l) bod 2, § 30 písm. d) nebo § 191 odst. 2 písm. e),
  - c) pro zadavatele, který je zpravodajskou službou podle jiného právního předpisu, nebo
  - d) smlouvu uveřejněnou podle jiného právního předpisu.
184. Podle § 269 odst. 2 ZZVZ se veřejný zadavatel dopustí přestupku při uveřejňování podle tohoto zákona tím, že neuveřejní uzavřenou smlouvu na veřejnou zakázku podle § 219 odst. 1.

K přestupku dle § 269 odst. 2 ZZVZ

185. Úřad předně uvádí, že zadávací řízení, v němž byla uzavřena smlouva, o jejíž uveřejnění se jedná, bylo sice zahájeno a vedeno podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, ale s ohledem na ustanovení § 275 odst. 2 ZZVZ byl obviněný při uveřejnění smlouvy povinen postupovat podle § 219 odst. 1 ZZVZ.
186. Úřad na tomto místě nejprve k samotnému významu uveřejňovacích povinností zadavatelů uvádí, že ačkoliv obecně neuveřejnění jednotlivých zákonem požadovaných dokumentů a informací po uzavření smlouvy není s to ovlivnit průběh nebo výsledek samotného zadávacího procesu a v přeneseném slova smyslu ani soutěž mezi dodavateli, nelze automaticky dospět k závěru, že v takovém případě jednání zadavatele v rozporu se zákonem (tu uveřejnění pouze samotného textu smlouvy bez příloh uvedených v čl. 21.5. smlouvy) nenarušilo některý z principů, na kterých veřejné zadávání, a tedy i vynakládání veřejných finančních prostředků, stojí. Transparentnost a následná kontrola procesu zadávání veřejných zakázek je možná pouze v případě, že veřejnosti bude poskytnuto co nejvíce informací o jeho průběhu, kdy je jeho účelem vytvoření podmínek pro to, aby smlouvy na veřejné zakázky, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Zákonem definované uveřejňovací povinnosti mají za cíl především umožnit kontrolu dodržování principů hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti při nakládání s veřejnými zdroji (a to jak prostřednictvím kontroly prováděné k tomu příslušnými státními orgány a institucemi, tak i prostřednictvím kontroly občanů, tj. nejširší veřejností).
187. K obsahu ustanovení § 219 odst. 1 ZZVZ Úřad uvádí, že je jím stanovena povinnost veřejného zadavatele (obviněného) uveřejnit na profilu zadavatele smlouvu uzavřenou na veřejnou zakázku včetně všech jejích změn a dodatků, a to do 15 dnů od jejich uzavření. Totožné ustanovení pak stanovuje výjimku z této povinnosti, a to v případě, že:
- a) jde o smlouvu na veřejnou zakázku, jejíž cena nepřesáhne 500 000 Kč bez DPH,
  - b) jde o smlouvu, která je uzavírána v rámci výjimek dle § 29 písm. a) až c) a písm. l) ZZVZ, § 30 písm. d) ZZVZ nebo § 191 odst. 2 písm. e) ZZVZ,
  - c) jde o smlouvu, která je uzavírána zpravodajskou službou,
  - d) jde o smlouvu uveřejněnou podle jiného právního předpisu.
188. Úřad se v této souvislosti nejprve zabýval tím, zda na šetřený případ nedopadá některá z výše uvedených výjimek, a konstatuje, že nikoliv.
189. K uveřejňovací povinnosti zadavatelů dle § 219 odst. 1 ZZVZ Úřad dále uvádí, že pro její řádné splnění jsou povinni uveřejnit na profilu zadavatele smlouvu uzavřenou na veřejnou zakázku a zároveň takové uveřejnění učinit ve lhůtě 15 dnů od uzavření smlouvy. Pokud tedy zadavatelé nesplní kumulativně obě uvedené podmínky, nedodrží povinnost stanovenou v § 219 odst. 1 ZZVZ. Z hlediska posouzení splnění povinnosti dle § 219 odst. 1 ZZVZ, tedy povinnosti uveřejnit smlouvu uzavřenou na veřejnou zakázku, je tak dle Úřadu nutné posoudit, zda k uveřejnění příslušné smlouvy v zákonné lhůtě vůbec došlo, a v případě že

ano, dále posoudit, zda je uveřejněná smlouva obsahově a rozsahem totožná se smlouvou, která byla na plnění veřejné zakázky uzavřena.

190. Úřad uvádí, že z dokumentace o veřejné zakázce je zřejmé, že smlouvu s vybraným uchazečem uzavřel obviněný dne 2. 1. 2017. Cena veřejné zakázky činí dle čl. 3.1.1. smlouvy 56 141 514, 71 Kč bez DPH.
191. Z údajů dostupných na profilu zadavatele <https://www.vhodne-uvarejneni.cz/index.php?m=xenorders&h=order&a=detaildocumentsandimages&rwr=vystavba-skolniho-pavilonu-zs-mnisek-pod-brdy> vyplývá, že dokument označený jako „Smlouva o dílo“ obviněný uveřejnil na svém profilu dne 6. 1. 2017, tzn. čtvrtý den po uzavření smlouvy, tedy v zákonné 15denní lhůtě dle § 219 odst. 1 ZZVZ.
192. Úřad dále uvádí, že v čl. 21.5. smlouvy na veřejnou zakázku je stanoveno následující:
„Přílohy a nedílné součásti Smlouvy:
- 21.5.1. *Projektová dokumentace pro realizaci stavby vč. veškerých součástí – samostatná příloha Smlouvy*
  - 21.5.2. *Položkový rozpočet (oceněné soupisy stavebních prací, dodávek a služeb s výkazy výměr), podaný Zhotovitelem jako uchazečem v rámci zadávacího řízení*
  - 21.5.3. *Harmonogram postupu realizace Díla vč. postupových bodů (termínů) realizace Díla*
  - 21.5.4. *Kopie Pojistné smlouvy dle odst. 14.1.1. – samostatná příloha Smlouvy*
  - 21.5.5. *Protokol o předání a převzetí staveniště mezi Objednatelem a Zhotovitelem – samostatná příloha Smlouvy“.*
193. Z nadpisu čl. 21.5. smlouvy „Přílohy a nedílné součásti smlouvy“ dle Úřadu jasně vyplývá, že obviněný hodlal přílohy uvedené v předmětném článku smlouvy učinit její nedílnou součástí. Pokud má být přitom určitá listina nedílnou součástí jiného dokumentu, pak tím dle Úřadu nelze rozumět nic jiného, než že daná listina, resp. její obsah, tvoří s obsahem dokumentu jeden nedílný celek. Pokud má být určitá listina nedílnou součástí smlouvy, pak je zřejmé, že společně se smlouvou tvoří jeden ucelený dokument; jinými slovy obsah této listiny se stává součástí obsahu smlouvy. Pokud má tedy obviněný povinnost uveřejnit na svém profilu smlouvu na veřejnou zakázku, a v textu předmětné smlouvy obviněný stanoví, že její nedílnou součástí jsou konkrétní listiny, pak svou uveřejňovací povinnost splní pouze v případě, ve lhůtě stanovené pro uveřejnění smlouvy na profilu zadavatele uveřejní i tyto listiny.
194. Úřad z profilu zadavatele dále zjistil, že zde obviněný dne 6. 1. 2017 uveřejnil text samotné smlouvy, ale bez příloh uvedených v čl. 21.5. smlouvy, přičemž přílohy uvedené v bodech 21.5.2. – 21.5.5. uvedeného článku smlouvy nebyly na profilu zadavatele do dne zahájení tohoto správního řízení uveřejněny. Úřad dodává, že pokud jde o přílohu uvedenou v bodě 21.5.1. smlouvy, obviněný ji sice neuveřejnil na profilu zadavatele společně se smlouvou, nicméně Úřad zjistil, že tato příloha byla na profilu zadavatele uveřejněna již dříve jako součást zadávací dokumentace (k tomu podrobně viz odůvodnění k výroku IV. rozhodnutí).

195. S ohledem na výše uvedené tak v šetřeném případě povinnost obviněného uveřejnit na profilu zadavatele smlouvu na veřejnou zakázku nelze dle Úřadu považovat za splněnou, jelikož obviněný ve lhůtě stanovené v § 219 odst. 1 ZZVZ na profilu zadavatele uveřejnil obsáhlý text upravující práva a povinnosti smluvních stran, avšak listiny uvedené v bodech 21.5.2. – 21.5.5. smlouvy, které dle jeho vlastního označení uvedeného v nadpisu článku 21.5. smlouvy tvoří nedílnou součást smlouvy, neuveřejnil, a tedy neuveřejnil úplný obsah smlouvy.
196. Obviněný na svou obranu uvádí, že dokumenty uvedené v čl. 21.5. smlouvy nejsou smlouvou na veřejnou zakázku ani její změnou či dodatkem ve smyslu § 219 odst. 1 ZZVZ, a odkazuje na rozsudek sp. zn. 28 Cdo 1726/2002 ze dne 30. 5. 2003, podle kterého nelze při výkladu obsahu vůle účastníků smlouvy vycházet pouze z části smluvního ujednání, aniž by bylo přihlédnuto k obsahu celé smlouvy. K uvedenému Úřad uvádí, že dle jeho názoru je obsahový výklad ustanovení smlouvy v čl. 21.5. zcela zřejmý a jednoznačně z něj vyplývá, že dokumenty v něm uvedené mají tvořit nedílnou součást smlouvy. Současně Úřad uvádí, že ani po přihlédnutí ke zbývajícím obsahu smlouvy nevidí důvod pro nesprávnost svého výkladu daného ustanovení smlouvy, neboť z obsahu smlouvy nelze dle Úřadu jakkoli dovodit, že by předmětné listiny nedílnou součástí smlouvy být neměly, resp. nemohly.
197. Pokud obviněný argumentuje tím, že u některých z těchto dokumentů je uvedena poznámka „samostatná příloha smlouvy“, pak tuto skutečnost je dle názoru Úřadu nutno vykládat ve spojení s nadpisem čl. 21.5. smlouvy. Pokud obviněný v nadpisu článku 21.5. uvedl „Přílohy a nedílné součásti smlouvy“, pak tím dle Úřadu jasně vyjádřil, že v tomto článku specifikuje listiny, které jsou přílohami smlouvy (tj. jedná se o samostatné listiny, jejichž obsah není zahrnut přímo do textu upravujícího práva a povinnosti smluvních stran), ale které mají být považovány za její nedílnou součást, tedy ačkoliv fyzicky existují ve formě samostatné listiny, jejich obsah tvoří s obsahem vlastní smlouvy jeden celek. Údaj „samostatná příloha smlouvy“ tedy dle názoru Úřadu vyjadřuje pouze fakt, že předmětné listiny jsou od vlastní smlouvy fyzicky odděleny, tj. existují ve formě samostatných listin, avšak nemá žádný vliv na skutečnost, že po obsahové stránce stále tvoří součást obsahu smlouvy.
198. K argumentaci obviněného ve vztahu k jednotlivým dokumentům uvedeným v bodech 21.5.2. – 21.5.5. smlouvy pak Úřad dále uvádí následující. K tvrzení, že položkový rozpočet představuje pouze podklad pro uzavření smlouvy, nikoliv její součást, Úřad uvádí, že skutečnost, že položkový rozpočet byl podkladem pro uzavření smlouvy (což jakožto součást nabídky vybraného dodavatele bezpochyby byl), dle jeho názoru nijak nevylučuje možnost, aby současně tvořil i její přílohu a nedílnou součást, obzvláště pokud toto sám obviněný výslovně v čl. 21.5. smlouvy uvedl. Tuto argumentaci obviněného tedy Úřad neakceptuje, neboť nevidí důvod (a ani sám obviněný takový důvod ve svém vyjádření neuvádí), proč by určitá listina nemohla být současně podkladem pro uzavření smlouvy i přílohou smlouvy tvořící její nedílnou součást, která se musí veřejně publikovat.
199. Pokud obviněný v souvislosti s položkovým rozpočtem znovu odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 1726/2002 ze dne 30. 5. 2003 s tím, že nelze čl. 21.5. smlouvy vykládat způsobem, který neodpovídá obsahu smlouvy o dílo jako celku a vůli smluvních stran, pak, Úřad opakuje, že jím podaný výklad čl. 21.5. smlouvy, popsáný výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí, dle jeho názoru se zbývajícím obsahem smlouvy nijak nekoliduje. Pokud jde o vůli smluvních stran, Úřad předně uvádí, že ve správním řízení

nevykládá vůli stran smlouvy, ale zkoumá text smlouvy jakožto projev této vůle. Pokud tedy obě smluvní strany shodně a výslovně označily dokumenty uvedené v čl. 21.5. za nedílné součásti smlouvy, jen těžko lze akceptovat závěr, že jejich vůle při uzavírání smlouvy byla jiná. Pokud cílem smluvních stran nebylo učinit dané dokumenty nedílnou součástí smlouvy, pak zcela jistě mohly příslušné ustanovení smlouvy formulovat jinak. Pokud obviněný uvádí, že jejich cílem nebylo, aby zde uvedené dokumenty podléhaly uveřejňovací povinnosti, pak Úřad s tímto tvrzením nepolemizuje, neboť dle Úřadu nemůže ničeho změnit na právním posouzení věci. Posouzení této věci je založeno jen na tom, zda došlo k uveřejnění celé smlouvy včetně jejích nedílných součástí, což se nestalo, jak Úřad zjistil.

200. K námitce obviněného, že položkový rozpočet netvoří nedílnou součástí smlouvy o dílo v tom smyslu, že by smlouva o dílo bez tohoto dokumentu neobstála, pak Úřad uvádí, že v čl. 3.3. smlouvy nazvaném „Doklady určující cenu“, v bodě 3.3.1. je uvedeno, že „cena díla je doložena Položkovými rozpočty...“ a dále že „Položkové rozpočty slouží zejména k prokazování finančního objemu provedených prací (tj. jako podklad pro měsíční fakturaci) a dále pro ocenění případných víceprací či méněprací.“ Z textu citovaných ustanovení smlouvy dle Úřadu jasně vyplývá, že položkový rozpočet je pro plnění smlouvy zcela zásadním dokumentem a je tedy logické, aby nedílnou součástí smlouvy tvořil.
201. K námitce obviněného, že Úřad není „orgánem oprávněným rozhodovat o tom, jaká byla vůle smluvních stran při uzavírání soukromoprávní smlouvy, tj. například co smluvní strany hodlaly učinit součástí smlouvy“ a že „jakákoli snaha Úřadu ... nahrazovat či doplňovat vůli smluvních stran ryze soukromoprávního vztahu svým vlastním výkladem by byla zcela nepřipustná a zasahovala by zcela bezdůvodně do práv třetích osob“, a k jeho odkazu na rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R162/2013/VZ-20514/2013/310/IPs“ Úřad předně odkazuje na svou argumentaci uvedenou v bodě 199. odůvodnění tohoto rozhodnutí. Současně Úřad uvádí, že je orgánem příslušným posuzovat soulad postupu zadavatele se ZZVZ v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek, přičemž v souvislosti s posuzováním splnění uveřejňovací povinnosti obviněného podle § 219 ZZVZ je bezpochyby oprávněn se zabývat i tím, co všechno tvoří smlouvu na veřejnou zakázku. Úřad tedy nerozhoduje o tom, jaká byla vůle smluvních stran, ani vůli smluvních stran nenahrazuje či nedoplňuje, ale rozhoduje o tom, zda obviněný splnil svou zákonnou uveřejňovací povinnost, a v souvislosti s tím zcela logicky zkoumá i obsah smlouvy na veřejnou zakázku, o jejíž uveřejnění se jedná, jako projev vůle smluvních stran, který respektuje. Jelikož sám obviněný, resp. smluvní strany, projevil vůli, že položkový rozpočet bude tvořit „Přílohy a nedílné součásti smlouvy“ (článek 21.5. smlouvy), pak Úřad respektuje, že nedílnou součástí a přílohou takový rozpočet je, ale obviněný jej měl jako přílohu a nedílnou součást smlouvy uveřejnit, což, jak Úřad shledal, se nestalo.
202. K harmonogramu realizace díla obviněný obdobně jako u položkového rozpočtu uvádí, že se jedná nikoliv o součást smlouvy, ale pouze o její podklad. K tomu Úřad odkazuje na svou argumentaci uvedenou v bodech 198. a násl. odůvodnění tohoto rozhodnutí a dodává, že to, že harmonogram realizace díla tvoří nedílnou součást smlouvy vyplývá nejen z čl. 21.5. smlouvy, ale i z čl. 2.4.1. smlouvy, kde je výslovně uvedeno, že „Zhotovitel provede Dílo dle časového harmonogramu postupu prací uvedeného v jeho nabídce, který je nedílnou součástí této Smlouvy.“

203. K pojistné smlouvě obviněný neuvádí jiné argumenty než k dokumentům, jimiž se Úřad zabýval výše; Úřad tedy odkazuje na svou argumentaci uvedenou v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí.
204. K protokolu o předání staveniště obviněný nad rámec již výše popsané argumentace uvedl, že tento dokument z povahy věci nemohl být v době podpisu smlouvy vyhotoven a ke smlouvě přiložen, jelikož závazek k jeho vyhotovení vznikl s odkazem na odst. 6.1.2. smlouvy až okamžikem uzavření smlouvy. K tomu Úřad uvádí, že tato argumentace obviněného je v rozporu s textem čl. 21.5. smlouvy, v rámci něhož sám obviněný zařadil protokol o předání staveniště mezi dokumenty tvořící „přílohu a nedílnou součást smlouvy“. Úřad navíc v této souvislosti dodává, že dle čl. 6.1.1. smlouvy byl obviněný povinen zhotoviteli (vybranému dodavateli) předat staveniště nejpozději do 7 kalendářních dnů po oboustranném podpisu smlouvy; současně dle čl. 2.4.2.1. smlouvy byl termín předání a převzetí staveniště stanoven nejpozději do 4. 1. 2017. Smlouva na veřejnou zakázku byla uzavřena dne 2. 1. 2017. Vzhledem k uvedenému Úřad uvádí, že předmětný protokol tedy patrně nemusel být vyhotoven téhož dne, kdy byla vyhotovena část smlouvy upravující práva a povinnosti smluvních stran, když závazek k jeho vyhotovení vznikl až jejím uzavřením, nicméně Úřad se již neztotožňuje s tvrzením obviněného, že protokol nemůže být přílohou a nedílnou součástí smlouvy, obzvláště pokud jej tak označil sám obviněný. Úřad uznává, že protokol patrně nemohl být nedílnou součástí smlouvy v okamžiku jejího uzavření, nicméně s ohledem na znění článku 21.5. smlouvy se její nedílnou součástí stal z vůle smluvních stran v okamžiku, kdy byl vyhotoven. Pokud Úřad vyjde z toho, že k předání staveniště mělo dle smlouvy dojít nejpozději do 4. 1. 2017 (případně do 7 dnů od uzavření smlouvy, tj. do 9. 1. 2017), a lhůta ke splnění uveřejňovací povinnosti skončila dne 17. 1. 2017, pak je zřejmé, že protokol o předání staveniště měl obviněný v průběhu lhůty ke splnění uveřejňovací povinnosti již k dispozici, a měl tedy povinnost jej společně s textem smlouvy na svém profilu uveřejnit. Úřad dodává, že prostřednictvím uveřejnění protokolu o předání staveniště je umožněna kontrola veřejnosti nad tím, že realizace veřejné zakázky probíhá, resp. je započata, v souladu s tím, jak obviněný deklaroval v rámci zadávacích podmínek.
205. Ke s tím souvisejícímu odkazu obviněného na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 5. 2007 sp. zn. 28 Cdo 955/2007, z něhož má dle obviněného vyplývat, že „...ke specifikaci předmětu smlouvy, resp. práv a povinností smluvních stran a jiných náležitostí, nemůže dojít až po uzavření smlouvy“, Úřad uvádí, že mu není známo, a obviněný to ve svém vyjádření nijak blíže nevysvětluje, v jakém ohledu by mělo docházet k dodatečné specifikaci předmětu smlouvy či k dodatečné specifikaci práv a povinností smluvních stran. Pokud tím měl obviněný na mysli to, že v den uzavření smlouvy protokol o předání staveniště fyzicky neexistoval a vznikl až později, pak zde Úřad plně odkazuje na svou argumentaci uvedenou v předcházejícím bodě odůvodnění tohoto rozhodnutí.
206. K poznámce obviněného týkající se uveřejnění smlouvy v registru smluv Úřad pouze pro úplnost uvádí, že s ohledem na výjimku z povinnosti uveřejnit smlouvu stanovenou v § 219 odst. 1 písm. d) ZZVZ Úřad zkoumal, zda nedošlo k uveřejnění smlouvy „podle jiného právního předpisu“, tedy v registru smluv dle zákona o registru smluv, neboť pokud by smlouva byla v registru smluv řádně uveřejněna, obviněný by ji s ohledem na uvedenou výjimku již nemusel uveřejňovat na svém profilu.

207. Úřad závěrem dodává, že obviněný ve svém vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení Úřadu sdělil, že dne 29. 8. 2017 na svém profilu zadavatele uveřejnil dokumenty uvedené v čl. 21.5. smlouvy. Úřad z profilu zadavatele zjistil, že uvedeného dne obviněný uveřejnil dokumenty označené jako „Pojistka 1“, „Pojistka 2“, a „Rozpočet_Harmonogram SOD s PKS“ (tedy listiny odpovídající bodům 21.5.2. – 21.5.4. čl. 21.5. smlouvy). Úřad však konstatuje, že dodatečné uveřejnění předmětných dokumentů nemá na nesplnění uveřejňovací povinnosti podle § 219 odst. 1 zákona vliv, a vzhledem k tomu, že k uveřejnění těchto dokumentů došlo až poté, co byl obviněný seznámen s podezřením Úřadu na možné spáchání přestupku, nemůže být zohledněno ani jako polehčující okolnost při určování výše pokuty.
208. Na základě všech výše uvedených skutečností Úřad konstatuje, že obviněný se dopustil přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ tím, že neuveřejnil uzavřenou smlouvu na veřejnou zakázku podle § 219 odst. 1 ZZVZ, když na profilu zadavatele neuveřejnil celé znění smlouvy na plnění veřejné zakázky, jelikož ve lhůtě dle § 219 odst. 1 ZZVZ, tj. do 17. 1. 2017, uveřejnil pouze samotný text uzavřené smlouvy, avšak neuveřejnil přílohy uvedené v bodech 21.5.2. – 21.5.5. článku 21.5. uzavřené smlouvy. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

K výroku IV. rozhodnutí

209. Úřad správní řízení zahájil mj. z důvodu podezření na možné spáchání přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ obviněným tím, že obviněný neuveřejnil uzavřenou smlouvu na veřejnou zakázku podle § 219 odst. 1 ZZVZ, když na profilu zadavatele neuveřejnil celé znění této smlouvy, jelikož ve lhůtě stanovené v § 219 odst. 1 ZZVZ neuveřejnil přílohy uvedené v článku 21.5. smlouvy, a to mimo jiné i přílohu dle bodu 21.5.1. smlouvy označenou jako „Projektová dokumentace pro realizaci stavby vč. veškerých součástí“ (dále též jen „projektová dokumentace“).
210. Úřad konstatuje, § 219 odst. 1 ZZVZ stanoví zadavateli (obviněnému) povinnost uveřejnit smlouvu na veřejnou zakázku ve lhůtě 15 dnů od jejího uzavření. Jak již přitom Úřad uvedl výše v odůvodnění k výroku III. rozhodnutí, pokud obviněný v šetřeném případě v čl. 21.5. smlouvy na veřejnou zakázku stanovil, že její přílohou a nedílnou součástí jsou zde vyjmenované listiny, svou uveřejňovací povinnost splní pouze v případě, ve lhůtě stanovené pro uveřejnění smlouvy na profilu zadavatele uveřejní i tyto listiny.
211. Obviněný ve svých vyjádřeních v rámci správního řízení namítal, že projektová dokumentace byla v plném rozsahu uveřejněna na profilu zadavatele již od okamžiku počátku běhu lhůty pro podání nabídek. K tomu Úřad znovu uvádí, že ke splnění uveřejňovací povinnosti podle § 219 odst. 1 ZZVZ bylo v šetřeném případě zapotřebí, aby smlouva včetně jejích příloh uvedených v čl. 21.5. smlouvy byla uveřejněna na profilu nejpozději poslední den lhůty dle § 219 odst. 1 ZZVZ, tj. dne 17. 1. 2017. Pokud by tedy bylo zjištěno, že listiny tvořící obsah projektové dokumentace, která je fakticky přílohou uzavřené smlouvy, byly uveřejněny na profilu zadavatele kdykoliv před uplynutím lhůty pro uveřejnění smlouvy, nebylo by ve vztahu k této příloze smlouvy možné konstatovat nesplnění povinnosti podle § 219 odst. 1 zákona.
212. Úřad si v této souvislosti od obviněného vyžádal projektovou dokumentaci, která tvoří přílohu uzavřené smlouvy na veřejnou zakázku. Následně Úřad porovnal obsah této projektové dokumentace s obsahem listin uveřejněných na profilu zadavatele a zjistil, že

veškeré listiny, které tvoří obsah projektové dokumentace jako příloha smlouvy, byly dne 23. 6. 2016 uveřejněny na profilu zadavatele v sekci „Dokumenty veřejné zakázky“ pod bodem nadepsaným „Zadávací dokumentace – příloha č. 5“.

213. Úřad tak konstatuje, že obviněný sice neuveřejnil přílohu dle bodu 21.5.1. čl. 21.5. smlouvy, tj. projektovou dokumentaci, na svém profilu společně se smlouvou, avšak veškeré listiny, které tvoří obsah této přílohy smlouvy, byly na profilu zadavatele uveřejněny již dříve v rámci zadávací dokumentace. S ohledem na to nelze dospět k závěru, že by obviněný ve vztahu k této příloze smlouvy svou uveřejňovací povinnost podle § 219 odst. 1 zákona nesplnil a že by se tedy, pokud jde o tuto přílohu smlouvy, dopustil přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ.
214. Úřad uzavírá, že jelikož ve správním řízení nezjistil, že by se obviněný, pokud jde o uveřejnění přílohy smlouvy uvedené v bodě 21.5.1. čl. 21.5. smlouvy, dopustil přestupku dle § 269 odst. 2 ZZVZ (ani podle jiného ustanovení ZZVZ), neshledal ani důvody pro uložení sankce podle § 269, resp. § 268 ZZVZ, a je tak dán v této části důvod pro zastavení správního řízení podle 257 písm. f) ZZVZ. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozhodnutí.

K výroku V. rozhodnutí

215. Jak Úřad zdůvodnil v předcházejících částech odůvodnění tohoto rozhodnutí, obviněný se v souvislosti s šetřenou veřejnou zakázkou dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) ZZVZ a přestupku podle § 269 odst. 2 ZZVZ.
216. Úřad se v souvislosti s rozhodováním o uložení pokuty nejprve zabýval tím, zda nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupky, resp. k promlčení přestupků.
217. Pokud jde o přestupek podle výroku I. tohoto rozhodnutí, tedy přestupek podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, Úřad uvádí následující.
218. Podle § 121 odst. 3 zákona odpovědnost právnické osoby za přestupek zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Totožně upravoval dobu, ve které dochází k zániku odpovědnosti za přestupek, od 1. 10. 2016 do 30. 6. 2016 i § 270 odst. 3 ZZVZ. Podle § 270 ZZVZ ve znění účinném od 1. 7. 2017 činí (objektivní) promlčecí doba taktéž 5 let.
219. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
220. S ohledem na uvedené, Úřad před uložení pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 121 odst. 3 zákona. Úřad uvádí, že ke spáchání přestupku obviněným došlo uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku, tedy dne 2. 1. 2017. Od spáchání přestupku tedy neuplynuly více než 3 roky, přičemž Úřad se o jeho spáchání logicky nemohl dovědět dříve, než byl spáchán. Z právě uvedeného plyne, že v šetřeném případě byla zachována subjektivní lhůta 3 let nutná pro zahájení správního řízení. Obdobně neuplynula ani promlčecí doba dle § 270 ZZVZ, která činí 5 let. Úřad konstatuje, že byly zachovány obě lhůty (jak subjektivní, tak objektivní) pro zahájení správního řízení dle zákona, jakož i dle ZZVZ, resp. neuplynula ani promlčecí lhůta dle § 270 ZZVZ ve znění účinném od 1. 7. 2017.

221. Vzhledem ke skutečnosti, že je Úřad ode dne 1. 7. 2017 povinen aplikovat v řízení o přestupku zákon o přestupcích, zabýval se Úřad opětovně v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod otázkou, podle jakého právního předpisu je třeba postupovat, a tedy posuzovat otázku týkající se uplynutí lhůt odpovědnosti za přestupek uvedený ve výroku I. tohoto rozhodnutí, tedy zda právní úprava zániku odpovědnosti za spáchání přestupku obsažená v ZZVZ a v zákoně o přestupcích neobsahuje pro obviněného příznivější úpravu, než jak je tato lhůta upravena v zákoně. Protože ani ZZVZ, ani zákon o přestupcích neobsahuje ustanovení, na základě kterých by odpovědnost obviněného za spáchání přestupku již zanikla, není pozdější právní úprava obsažená v ZZVZ a v zákoně o přestupcích pro obviněného příznivější, a proto Úřad posoudil zánik odpovědnosti za spáchání přestupku podle zákona, a na základě uvedených skutečností konstatuje, že k zániku odpovědnosti obviněného za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. rozhodnutí nedošlo.
222. Pokud jde o přestupky uvedené ve výrocih II. a III. odůvodnění tohoto rozhodnutí, Úřad konstatuje, že podle § 29 písm. a) přestupkového zákona odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby. Podle § 270 odst. 5 zákona promlčecí doba činí 5 let. Podle § 31 odst. 1 přestupkového zákona promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
223. Ke spáchání přestupku uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí došlo dne 11. 7. 2017 (marným uplynutím lhůty k odeslání dokumentace o zadávacím řízení Úřadu), ke spáchání přestupku uvedeného ve výroku III. tohoto rozhodnutí dne 18. 1. 2017 (marným uplynutím lhůty k uveřejnění smlouvy na veřejnou zakázku). Z uvedeného je zřejmé, že pětiletá promlčecí doba dosud ve vztahu k přestupkům uvedeným ve výrocih II. a III. tohoto rozhodnutí dosud neuplynula a odpovědnost obviněného za tyto přestupky tudíž nezanikla.
224. K uložení pokuty za spáchání přestupků uvedených ve výrocih I., II. a III. tohoto rozhodnutí Úřad uvádí, že při stanovení výše sankce je nutné postupovat podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
225. Proto se Úřad nejprve zabýval otázkou, který z přestupků je v šetřeném případě nejpřísněji trestný, a uvádí, že:
- za přestupek uvedený ve výroku I. tohoto rozhodnutí lze dle § 120 odst. 2 zákona uložit pokutu do 10 % z ceny zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit. V šetřeném případě činí cena veřejné zakázky podle čl. 3.1.1. smlouvy 67 931 232,80 Kč včetně DPH, maximální výše pokuty za tento přestupek tak činí 6 793 123,28 Kč;
  - za přestupek uvedený ve výroku II. lze dle § 268 odst. 2 písm. c) ZZVZ uložit pokutu do 1 000 000 Kč.
  - za přestupek uvedený ve výroku III. lze dle § 269 odst. 3 ZZVZ uložit pokutu do 1 000 000 Kč.

226. Z uvedeného vyplývá, že nejvyšší sankci lze uložit za přestupek uvedený ve výroku I. tohoto rozhodnutí, v souladu s § 41 odst. 1 zákona o přestupcích tedy Úřad uloží pokutu právě za tento přestupek.
227. Podle § 121 odst. 2 zákona se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Podle § 112 odst. 3 zákona o přestupcích na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti zákona o přestupcích použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Úřad proto rovněž přihlédne k § 37 a násl. zákona o přestupcích, neboť obsahuje širší výslovný katalog skutečností než úprava obsažená v zákoně (která je svojí povahou speciální), které je nutno při určení druhu a výměru správního trestu zvažovat.
228. Podle § 37 zákona o přestupcích při určení druhu a výměry správního trestu se přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku, dále k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky nebylo rozhodnuto ve společném řízení a dále k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Podle § 38 zákona o přestupcích povaha a závažnost přestupku je dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, dále významem a rozsahem následku přestupku, způsobem spáchání přestupku, okolnostmi jeho spáchání (Úřad zde uvádí pouze ty skutečnosti z cit. ustanovení zákona o přestupcích, které jsou relevantní ve vztahu k posuzovanému případu).
229. Z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 46/2011-78 ze dne 6. 12. 2012 vyplývá, že je-li výše uložené pokuty výsledkem správního uvážení Úřadu a rozhodnutí je vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece, je povinností Úřadu zabývat se všemi hledisky, která jsou pro posouzení výše pokuty nezbytná, nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.
230. V souvislosti s posouzením povahy a závažnosti přestupku Úřad uvádí, že přestupek obviněný spáchal tím, že nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona, když nevymezil předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, když v zadávací dokumentaci uvedl v souvislosti s vymezením předmětu veřejné zakázky odkaz na stavební povolení, které však součástí zadávacích podmínek neučinil. Co se týče stupně závažnosti, Úřad konstatuje, že je vždy nutné zhodnotit, nakolik konkrétní nezákonný postup obviněného ohrozil právem chráněný zájem. V šetřeném případě je tímto objektem ochrany právem chráněný zájem spočívající v zachování efektivní hospodářské soutěže o veřejné zakázky, který lze považovat za základní předpoklad hospodárného vynakládání veřejných prostředků v rámci zadávání veřejných zakázek. V šetřeném případě se obviněný nezákonného postupu dopustil již na samém počátku zadávacího řízení při vymezení zadávacích podmínek, přičemž jak Úřad vyložil v odůvodnění k výroku I. tohoto rozhodnutí, tento jeho postup, tedy neposkytnutí stavebního povolení v rámci zadávacích podmínek, mohl vést jednak k tomu, že se do zadávacího řízení některý z potenciálních uchazečů vůbec nepřihlásil, mohl však vést i

k deformaci nabídkových cen těch uchazečů, kteří nabídku podali, neboť ti byli nuceni v rámci nabídkové ceny zohlednit riziko, že při provádění díla budou muset dodržovat podmínky, které jim v době podání nabídky nebyly známy. Nepochybně tedy došlo k omezení hospodářské soutěže způsobilému ovlivnit jednak počet nabídek podaných v zadávacím řízení a dále též na výši nabídkových cen uchazečů, kteří nabídku do zadávacího řízení podali. Přestupek tak Úřad hodnotí jako spíše závažný.

231. Jako polehčující okolnost Úřad posoudil skutečnost, že do zadávacího řízení podalo nabídku celkem 9 dodavatelů, i přes pochybení zadavatele tedy byla, pokud jde o počet podaných nabídek, zachována poměrně vysoká úroveň hospodářské soutěže. Dále Úřad jako polehčující okolnost zohlednil skutečnost, že obviněný v rámci dodatečných informací dodavatelům poskytl stanoviska dotčených správních orgánů a správců či vlastníků sítí, prostřednictvím nichž alespoň některé z podmínek významných pro realizaci předmětu veřejné zakázky dodavatelům zpřístupnil, čímž významně eliminoval negativní následek svého jednání.
232. Podle § 40 písm. b) zákona o přestupcích se jako k přitěžující okolnosti přihlédne k tomu, že pachatel spáchal více přestupků. Z toho důvodu Úřad jako přitěžující okolnost hodnotí fakt, že se obviněný kromě přestupku uvedeného ve výroku I. rozhodnutí dopustil dalších dvou přestupků, vymezených ve výrocih II. a III. tohoto rozhodnutí.
233. Při určení výše pokuty se Úřad zabýval i ekonomickou situací obviněného, neboť v určitém případě se pokuta, byť uložená v minimální výši, může jevit jako nespravedlivá. Nepřípustné jsou pak takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Z internetové stránky <http://monitor.statnipokladna.cz/2017/obce/detail/00242748#prehled>, konkrétně z rozpočtu obviněného na rok 2017, vyplývá, že obviněný pro rok 2017 disponuje s příjmy v celkové výši 60 597 tis. Kč. Vzhledem k této skutečnosti Úřad konstatuje, že stanovenou výši pokuty nelze vzhledem k výši finančních prostředků, jimiž obviněný v rámci svého rozpočtu disponuje, považovat za likvidační, ani za nepřiměřeně zasahující ekonomickou podstatu obviněného (a v tomto smyslu nespravedlivou).
234. Při posuzování výše uložené pokuty vycházel Úřad z premisy, že pokuta uložená obviněnému za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, jež nelze oddělit, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Uložená pokuta musí být natolik intenzivní, aby byla obviněným pocíťována jako újma, neboť uložením velmi nízké pokuty by nedošlo k naplnění jejího účelu, tj. sankce za protiprávní jednání.
235. Po zvážení všech okolností případu Úřad při určení výměry uložené pokuty dospěl k závěru, že výše pokuty stanovená v hodnotě 150 000,- Kč naplňuje dostatečně obě shora uvedené funkce právní odpovědnosti.
236. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti přistoupil Úřadu k uložení pokuty obviněnému ve výši uvedené ve výroku V. tohoto rozhodnutí.
237. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO obviněného.

K výroku VI. rozhodnutí – náklady řízení

238. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000,- Kč.
239. Jelikož v daném případě Úřad zahájil správní řízení z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupků, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku VI. tohoto rozhodnutí.
240. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2017000297.

POUČENÍ

Proti výrokům I. a V. tohoto rozhodnutí lze do 15 dní ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Podle § 117c odst. 1 písm. b) zákona se rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu činí v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem.

Proti výrokům II., III. IV. a VI. tohoto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu se podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona činí výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Josef Chýle, Ph.D.
místopředseda

Obdrží:

Strelička & Partners, advokátní kancelář, s.r.o., Veselá 163/12, 602 00 Brno

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy